

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

► 27 Agosto, 2015

Encerts

Kayah & Barcelona Gipsy Klezmer Orchestra

Intèrprets: Kayah, veu. Robindro Nikolic, Mattia Schirosa, Julien Chanal, Ivan Kovacevic, Stelios Toggias, Sandra Sangiao

Lloc i data: Palau de la Música Catalana (24/VIII/2015)

DONAT PUTX

El Festival Mas i Mas va propiciar una afortunada trobada. D'un costat, hi havia la bona gent de la Bar-

celona Gipsy Klezmer Orchestra, formació integrada per músics residents a la nostra ciutat de variades nacionalitats que aprofundeix en en la tradició musical jueva, gitana, i el jazz manouche. De l'altre, la cantant polonesa Kayah, artista que ha treballat amb Goran Bregovic, a més de conrear gèneres com el pop, el jazz o el soul. Amb tot just un parell de dies d'assaig, les dues parts van aconseguir crear una més que notable harmonia artística. Alter-

nant preses instrumentals i temes cantats, Kayah i la BGKO van desplegar una estimulante sessió que va passar del klezmer inicial a la tradició catalana (*La dama d'Aragó*), amb una parada significativa abans de bisos a *Djelem djelem*, popular cançó adoptada el 1971 com a himne internacional dels romanis per part del I Congrés Internacional Gitano. Eufòrics quan calia, i exhibint un commovedor dramatismes en altres episodis, els nostres prota-

gonistes van poblar la nit d'instants memorables, començant per *Ederlezi*, brillant via *Magla padnala v dolina*, i culminant la nit amb una vistosa relectura del tema de Carlos Puebla *Hasta siempre, comandante*. Precisió, elegància i sentiment van caracteritzar una nit en què també es va poder apreciar una especial i brillant connexió entre la distingida Kayah i la cantant de la BGKO, Sandra Sangiao, originària de Santpedor.

► 26 Agosto, 2015

Joan Fortuny

Veu i saxo de la Companyia Elèctrica Dharma. El llegendari grup de música català, un dels màxims exponents del conegut com a rock laietà, torna als escenaris gironins, després de triomfar amb els seus himnes festius i reivindicatius en la darrera edició del festival Strenes, per actuar aquest proper divendres a la Rambla de Figueres, en el marc de l'Acústica.

«El fet mateix de trepitjar l'escenari és gratificant. Pujar-hi és una cura»

Matías Crowder
GIRONA

■ Corre l'any 1974. Comuna de Can Comas, a Sarrià de Dalt. Una masia a deu minuts de Girona. Un grup de músics amb cabelleres llargues d'escàndol per a l'època, i pantalons de campana, barregen la música tradicional catalana amb el rock i el jazz. Des de *Diumenge*, el seu primer disc, han passat quaranta anys i molts alts i baixos, segons Joan Fortuny (Barcelona, 1960). L'èxit en el terreny musical contrasta amb la mort de dos dels germans: el 1986 va morir l'Esteve, i fa tan sols dos anys, en Josep.

■ Com era aquella Girona en què va néixer la Dharma?

■ La comuna va començar a reunir-se el 1973 en un pis del barri d'Horta de Barcelona. Aviat vam ser 12 persones i vam decidir buscar una casa. Vam llogar una masia a Sarrià de Dalt i vam començar a tocar en un paller. A Girona resultàvem una mica estranys, pels pèls llargs, les vestimentes, però això no passava només a Girona, passava a tot arreu. En la dècada dels anys 70 els cabells llargs eren alguna cosa fora del comú i de tant en tant podies rebre algun insult o pedregada. Però els que teníem aquesta pinta ja hi estàvem acostumats.

■ Van ser els primers que van anar a Madrid a cantar en català.

■ Quan hi vam anar, el 1976, Madrid vivia una obertura total després de la mort de Franco. Sortíem d'una dictadura molt dura. Va ser una època en la qual podies anar a Madrid a cantar en català i no passava res. Hi havia una acceptació de les diferències. El cas estrany va ser que hi vam tornar anys més tard i els polítics ja ho havien emmerdat tot, i és cert que un grup en un concert ens cridava «polacos» i ens tiraven sorra.

■ Han estat grup musical i família. Com es porta la barreja?

■ El més bonic és que vam començar jugant. Altres germans juguen als cotxets o als soldats, nosaltres feiem música. Ens divertíem amb això. Amb set anys ja vam formar un grup. D'alguna manera va començar com una afició entre germans. I a poc a poc, mentre ens feiem grans, vam començar a professionalitzar-nos en el món de la música, però sempre en un entorn familiar.

■ Sobre el paper de cada membre,

es deia que en Josep era «el poeta». És vostè «l'ànima»?

■ Això és veritat, dels tres germans que havíem començat amb la Dharma, en Josep era el poeta, el que aportava idees, el que va a fer les portades dels discos. Era el pensador del grup. L'Esteve era més músic, feia moltes cançons, estava tot el temps component. I a mi m'ha agradat sempre el tema de la imatge. El meu instrument és la trompeta i el saxo, el que dona cor al grup. La sort i els talents de cadascú s'ha repartit entre els germans i els companys del grup.

■ Vostè s'emporta la millor part?

■ (Riu). Ens ha passat que després de la mort de l'Esteve i d'en Josep els seus papers han quedat una mica buits, situació que ens ha fet replantejar la continuïtat del grup. Busquem novament un equilibri que considerem imprescindible. Quan acabem el 2015 decidirem si el grup continua o no.

■ La seva vida sempre ha estat com una muntanya russa?

■ D'alguna manera he viscut i crescut amb el grup. I la meua vida va lligada a ell. Quan vam començar a tocar professionalment tenia catorze anys i des de llavors queestic pujat als escenaris. Evidentment he fet coses per la meua banda, he col·laborat amb altres músics, etc., però sempre he estat dins la Dharma. I per això parlem de la muntanya russa. El grup ha passat per moltes etapes, no sempre tot són èx-

its. Hi va haver èpoques bones i èpoques dures. Quan ets a dalt, i tot-hom t'aplaudeix i et felicita, toques al Palau Sant Jordi, et va molt bé. Però de sobte et trobes immers en un moment dolent. Has de passar el dolor per la pèrdua d'éssers estimats. Per això la cançó *Muntanya russa*, que parla d'aquest pujar i baixar.

■ Quins records o anècdotes guarda d'aquests 40 anys?

■ És difícil. Hem viscut tantes etapes... Per mi els primers anys del grup van ser molt importants, quan vam començar a recórrer Espanya, entre el 76 i el 77. Recordo que en arribar a Madrid la rebuda va ser brutal. Van quedar fora de la sala unes deu mil persones que volien veure l'espectacle. Després el concert del Palau de la Música de Barcelona, l'any 1981. Era inèdit que un grup de rock trepitges un escenari com aquell. Les gires per tot el món... No acabaria mai.

■ Ha dit en una entrevista que en comptes d'anar al psicòleg, puja a l'escenari. Quines són les seves pors o frustracions?

■ El fet mateix de pujar a l'escenari és gratificant. Quan estàs molt de temps sense pujar, et sents estrany, irritable, de mal humor. Et falta el contacte amb el públic, aquesta energia que estàs acostumat a viure gairebé diàriament des dels catorze anys. Quan no pugues durant tres o quatre mesos tot està malament. I quan pugues dius, ostres, ara

sí. Pujar a l'escenari és una cura. La mort d'en Josep va ser molt dura per a mi, estàvem units des de sempre, i pujar a l'escenari m'ha ajudat a no deprimir-me per la seva absència i a evitar el psicòleg.

■ Se sent com l'últim mohicà?

■ No tant com l'últim dels mohicans, sinó com un lluitador que ha lluitat fort i ha dedicat la seva vida a això. I ho he fet per dos motius, perquè és el que m'agrada, la música, i després per un compromís social i polític. Mai hem amagat la nostra manera de pensar i hem defensat sempre la independència del nostre país. Ja el 1986 vam fer un disc que parlava sobre la independència i per aquella època érem considerats extremistes, tot i que sempre hem estat en contra de qualsevol tipus de violència. I en el tema social igual. Hi ha músics que diuen que no volen opinar sobre política. I això és una ximpleria enorme. Si tens l'oportunitat d'aparèixer en els mitjans de comunicació, i opinar, has de donar el teu punt de vista i defensar-lo.

■ Pròxims projectes?

■ Primer acabar aquesta gira de 2015, després de passar per Figueres estarem l'11 de setembre a l'Arc del Triomf de Barcelona tocant en els actes de la Diada. També tenim dates fins al desembre. A partir d'aquí, volem fer un homenatge a en Josep, que inclougué els seus dibuixos i portades de discos en una barreja de concerts i exposicions.

▶ 25 Agosto, 2015

AGENDA

Si voleu publicar una activitat en aquesta pàgina o a l'agenda digital de La Vanguardia, entreu i creeu el vostre compte a: www.lavanguardia.com/agenda

Barcelona ciutat

Inland Empire. Dintre del cicle de tres cineastes transcendents, Jarmusch, Lynch i Schrader es projecta avui *Inland Empire* (2006), de David Lynch. La percepció de la realitat d'una actriu (Laura Dern) es va distorsionant cada vegada més. Alhora descobreix que, potser, s'està enamorant del seu company (Justin Theroux) en un remake polonès inconclus i presumptament maleït.

Filmoteca de Catalunya. Plaça de Salvador Seguí, 1. 17 hores. 4 euros.

Cinema solidari. Projectió de la pel·lícula del sud-coreà Oh Seong-yoon *Li-fi, una gallina tocada de l'ala*, premiada com a millor llargmetratge d'animació per a nens al Festival de Sitges de l'any 2011. La Lifi, una gallina que viu atrapada en una granja, aconsegueix escapar-se de la seva gàbia. El que no sap és que l'espera un viatge ple d'obstacles a través de la selva. Una faula educativa sobre els valors de la superació constant i, sobretot, de la llibertat i de com n'és, de difícil, aconseguir-la, de vegades.

CaixaForum. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8. 17.30 hores. 4 euros.

Llum, foscor i experiments. Taller infantil en què petits i grans aprendran amb la llum i la foscor, investigaran i descobriran les seves propietats físiques.

Biblioteca Guinardó-Mercè Rodoreda. Camèlies, 76-80. 18 hores. De franc amb inscripció prèvia.

Família, a taula! Taller de jocs educatius i familiars a càrrec de Ralet Ralet. Biblioteca Sant Pau-Santa Creu. Carme, 47. 18 hores. De franc amb inscripció prèvia.

Los tres pelos, la muerte y el diablito. Sessió de contes amb accents del sud a càrrec d'Andrea Ortúzar i Cristian Gómez, en el marc del taller *Pas a pas*, impartit pels narradors orals Martha Escudero i Ignasi Potrony. Harlem Jazz Club. Comtessa de Sobradiel, 8. 19.30 hores. 2 euros.

Classic 80's hits. Un homenatge en to líric, a les grans cançons de la dècada dels vuitanta, tant en l'àmbit pura-

**GENI BARRY QUARTET
MAS I MAS FESTIVAL**
Jamboree. Plaça Reial, 17
20 i 22 hores.
15 euros.

■ El vibrafonista català Geni Barry fa aquesta nit al Jamboree de Barcelona un homenatge al gran compositor nord-americà Henry Mancini. Barry, acompanyat de la seva banda (Mark Aanderud, Garry Fimister i Aldo Caviglia), interpretarà obres de Mancini tan conegudes com 'Peter Gunn', 'The floater' i 'A profound gas'

Dies de Barry i Mancini

MARIA TARRAGÓ
Barcelona

Set de mal, *Esmorzar amb diamants* o *Dies de vi i roses...* Grans pel·lícules. Inoblidables bandes sonores. Cèlebre compositor.

cherson o Tete Montoliu (a qui avui també farà una dedicatòria especial), Barry considera que la seva formació ha estat en gran part autodidacta. És fidel a la tradició del jazz nord-americà i treballa amb barreges i experiments de tot tipus jugant

sica s'integrava molt bé a l'acció cinematogràfica i encaixava a la perfecció en els temes satírics o de suspens. Durant la seva vida va ser guanyador d'una vintena de Grammy, va aconseguir 17 nominacions a l'Oscar i va ser honrat amb un Globus

GENI BARRY / ARCHIVO

**El vibrafonista
Geni Barry,
que homenatja
avui el
compositor
de Set de mal**

Henry Mancini va ser un músic nord-americà, de gran popularitat, amb una llarga trajectòria i que va aconseguir nombrosos premis i reconeixements.

Avui la sala Jamboree acollirà la seva essència musical de les mans del vibrafonista Geni Barry, considerat pels entesos com el millor d'Espanya. Deixeble de grans mestres com Bobby Hut-

també amb incursions en jazz llatí i funk.

Mancini va aconseguir convertir-se en una destacada figura gràcies a la seva gran habilitat per adaptar sons, ritmes i influències de cada època en què va treballar. Amb un estil colorista, influït per ritmes llatins i, sobretot, pel jazz (va arribar a ser pianista de l'orquestra de Glenn Miller), la seva mú-

d'Or. Tot un mite.

I aquesta nit sota el títol de *Painting Henry Mancini* i acompanyat del seu quartet (Mark Aanderud, Garry Fimister i Aldo Caviglia), Geni Barry ens permetrà redescobrir la paleta sonora del compositor Mancini amb aranjaments propis de temes tan coneguts com *Peter Gunn*, *The floater*, *A profound gas*, *Soft sounds*, *Sally's tomato*, *Dreamsville*, entre d'altres.●

ment pop (amb temes de Queen, Spandau Ballet, Whitney Houston i The Police) com també dels genials i cèlebres musicals escrits en aquell període, com *The Phantom of the Opera*, *Les Misérables* o *Miss Saigon*. Palau de la Música Catalana. Palau de la Música, 4-6. 20.30 hores. A partir de 22 euros.

Dr. Swinguez. Concert de R&B a càrrec de Julio Vallejo (guitarra i veu), Manolo Germán (contrabaix) i Marc Thió (bateria).

Milano Cocktail-Bar. Ronda Universitat, 35. 21 hores. De franc.

Blues Jam Session. Aquesta jam session dirigida pel músic, cantant i compositor Hernán Senra *El Chino* atreu públic i músics d'arreu del món. Amb Rod Deville al contrabaix i Giggs Nother a la bateria.

Harlem Jazz Club. Comtessa de Sobradiel, 8. 22.30 hores. 7 euros.

Razz & Bounce. Última sessió de Razz & Bounce amb el dj Dillon Francis, un dels exponents més grans del gènere moombahton (fusió de la música house amb el reggaeton). Ha col·laborat amb prestigioses discogràfiques com Dim Mak Records o Mad Decent i amb artistes com Steve Aoki o Calvin Harris. Tampoc no hi faltaran els nostres residents dj Muly, Ches & Mime.

Sala Razzmatazz. Almogàvers, 122. 23.45 hores. A partir de 17 euros.

Girona

FIGUERES (Alt Empordà)

La Guerra Civil a Figueres, 1936-1939. Visita guiada a través dels carrers i places de Figueres en què els participants descobriran algunes de les històries que es van esdevenir durant els anys de la Guerra Civil. També es visitarà l'interior del refugi antiaeri a la plaça del Gra.

Rambla de Figueres. 18 hores. 6 euros.

Tarragona

CAMBRILS (Baix Camp)

Stromboulí Jazz Duet. Concert de jazz d'aquest duo format per Raül Cid (piano i veu) i Josué García (trompeta). Plaça del Pòsit, 1. 20 hores. De franc.

► 24 Agosto, 2015

La Barcelona Gipsy Klezmer actua al Palau

L'orquestra barcelonina Klezmer estarà acompanyada aquesta nit de Kayah, una de les col·laboradores habituals del compositor serbi Goran Bregovic. La Barcelona Gipsy Klezmer Orchestra actua al Palau de la Música Catalana, a partir de les 21 h, en el marc del Festival Mas i Mas.

► 24 Agosto, 2015

BARCELONA ACULL UN REFERENT CENTREEUROPEU

«Viatjo a través de la música»

Kayah, la veu més important que ha donat Polònia en els últims 20 anys, exhibeix aquesta nit al Palau de la Música el seu talent per mesclar música de diferents tradicions

SANTOS MARTÍNEZ
BARCELONA

Kayah no creu en idiomes ni en gèneres. Quan parla, és com si li costés pronunciar aquestes paraules, com si fes dècades que es diu a si mateixa que han de sortir de la seva boca per comunicar-se amb el seu entorn, per més que per ella no són més que cadenes. Diu: «Els gèneres no m'importen gens ni mica. Quan canto, només busco honestetat. Els gèneres i els sons vénen determinats per l'experiència vital de cadascú, i no al revés. Si me'n vaig a viure a la Xina una temporada, és lògic que la meua música s'hi vegi influïda».

És probable que aquesta sigui l'única resposta possible per a una artista que mescla el pop, el soul i les músiques ètniques centreeuropees sense gens ni mica de vergonya. Kayah (Katarzyna Szczot, Varsòvia, 1967) és considerada a Polònia una gran estrella. Ha publicat 11 discos que han venut milions de còpies. A més a més, un d'ells està considerat una de les millors gravacions que s'han fet mai a Polònia.

Era el 1999. Goran Bregovic, l'últim gran guru del folklore balcànic, va pensar en ella. «Jo només era una noia polonesa. Una més», explica Kayah amb modèstia. I faltant a la veritat, perquè el 1999 ja havia publicat tres àlbums i havia guanyat un disc d'or i dos de platí. «Per a mi van ser un gran honor treballar amb algú tan genial com Goran Bregovic. Al mateix temps, va ser una oportunitat única per en-

►► **Gust per la mescla** ►Kayah fusiona gèneres tan diferents com el soul, el pop i la música ètnica centreeuropea.

L'artista polonesa actua avui acompanyada per la Barcelona Gipsy Klezmer Orchestra

derrocar estereotips sobre el folklore polonès», reflexiona.

FUGIR DEL STÒPIC // Quan li pregunten en quines coordenades musicals se sent més còmoda, Kayah respon sense dubtar-ho: «Últimament em sento molt pròxima a la música ètnica, el folklore. Vaig aconseguir més popularitat fent pop, però no m'inspira gaire últimament. Crec que la músi-

ca ètnica és un vehicle perfecte per a la reflexió, i parla molt del lloc on va ser creada. Això m'encanta». «Per mi -afegeix- suposa un gran repte mesclar músiques que es corresponen a tradicions diferents i no caure en tòpics». Després d'un silenci, remata: «Durant anys vaig voler viatjar, i no podia fer-ho perquè no tenia diners. Ara el que no tinc és temps, així que viatjo a través de la música».

Però també viatja en avió. La setmana passada va presentar a Barcelona la pel·lícula *Papusza*, dirigida per Joanna Kos i Krzysztof Krauze. Kayah ha col·laborat en la banda sonora d'una cinta que explica la història de Bronisława Wajs -coneguda com a *Papusza*-, la primera poeta gitana que va aconseguir publicar la seva obra a Polònia. L'obra de Wajs parla del patiment que l'ètnia gitana va viure durant la segona guerra mundial. Reconeguda en els últims moments de la seva vida, *Papusza* és avui una icona feminista.

«La pel·lícula parla d'una dona que va lluitar per ser independent en una època molt difícil [primer terç del segle XX]. Em toca molt endins. No és que la meua història s'hi assembli, però per escriure una cançó sobre ella és bàsica la capacitat d'empatia», aclareix.

TORRE DE BABEL BARCELONINA // Kayah canta aquesta nit al Palau de la Música acompanyada per la Barcelona Gipsy Klezmer Orchestra, un grup format fa tres anys per músics de Sèrbia, Itàlia, Grècia, França i Espanya. I ara canta amb ells una polonesa. Una polonesa que ha cantat en mil idiomes, però que té molt clar quin és el seu: «Crec que la música és un llenguatge universal. Les emocions no hi entenen, d'idiomes. A partir d'aquí, jo sóc escriptora de cançons, i solament puc ser específica en la meua pròpia llengua. Només en polonès puc transformar els meus sentiments en paraules».

Diu que d'Espanya no n'espera més que trobar-se amb bona gent. Medita i matisa: «Bé. Es tracta d'alguna cosa més. Jo vull arribar a l'ànima de qui m'escolti, així que això serà el que intenti en el concert». Escoltant la mescla de passió i introspecció que transmet a través d'un telèfon, és fàcil pensar que, si no ho aconsegueix, hi estarà molt a prop. ■

www.elpuntavui.cat/agenda

La formació Kavah i la Gipsy Klezmer Orchestra ■ ARXIU

La polonesa Kayah, al Palau de la Música

BARCELONA
21.00CONCERT

Considerada com la veu més popular de Polònia i una de les muses del compositor serbi Goran Bregovic, Katarzyna Roojiens *Kayah* actua al Palau de la Música amb la Barcelona Gipsy Klezmer Orchestra.

Les cantants Sister Marion & Big Mama ■ ARXIU

Big Mama & Sister Marion, les veus del 'blues'

BARCELONA
21.00CONCERT

La cantant osonenca Montse Pratdesaba, *Big Mama*, és des de fa anys una de les veus més prestigioses del *blues* que es fa a casa nostra. Avui actua a la cocteleria Milano amb Sister Marion.

BARCELONA
EXPOSICIÓ

TMb en acció. Un viatge sostenible. L'Espai Mercè Sala acull aquesta exposició que ofereix una síntesi dels principals problemes ambientals del món actual amb el detall de la contribució que el transport públic col·lectiu està fent a Barcelona per afrontar-los i guanyar un futur millor. La mostra, produïda per TMb, es pot veure fins a finals de novembre a l'Espai Mercè Sala, situat al passadís de connexió entre els dos vestíbuls de la línia 5 de l'estació de metro Diagonal, de dil·luns a divendres.

BARCELONA
20.00 CONCERT

‘WTF Jam Session’. És ja un clàssic de les nits del dilluns, i gairebé de les de Barcelona en general: una *jam* diferent en que coincideixen sobre l’escenari figures del jazz de tots els temps i tots els racons del món amb *groovers* i *hip-hopers* de tota mena i condició, una sessió comandada per l’activista i percussionista vocal Aurelio Santos que ja té 14 anys de vida i en la qual s’han gestat alguns dels projectes més innovadors del jazz barceloní. El concert es du a terme a la sala Jamboree de la plaça Reial.

BARCELONA
20.30 CONCERT

'Mestres del jazz'. L'any 2012, el Jazz Sí Club Taller de Músics del barri del Raval de Barcelona va celebrar el vintè aniversari, històricament vinculat al Taller de Músics com a altaveu artístic dels joves músics. Cada dilluns es dedica la sessió a alguns mestres que han marcat la història del jazz. El Jazz Sí Club està situat al carrer Requesens, 2.

BARCELONA
20.30 / 21.30 / 22.30
FLAMENC

‘Palosanto’. Són tres sessions de música i ball en directe, en un entarimat a la sala Tarantos de la plaça Reial, que és, des de fa anys, escenari de joves talents.

BARCELONA
21.00 MULTIDISCIPLINARI

'Gaudi's Pedrera: The Origins.' Cada dia La Pedrera acull aquesta espectacular experiència nocturna, un espectacle immersiu en un dels edificis més emblemàtics de la ciutat de Barcelona. Gaudí considerava que la natura és un gran llibre obert i que cal fer un esforç per llegir-lo i interpretar-lo. Amb aquest itinerari es pot fer un viatge inoblidable pels espais de l'edifici, en

què el punt culminant
serà un mapatge.

BARCELONA
00.00 MÚSICA

'Nasty Mondays'. Cada dilluns, a la Sala Apolo de Barcelona, els DJ Mad Max i Soren ofereixen en les seves sessions una barreja d'estils com ara rock, pop, *indie*, *garatge*...

CERCS
12.30 VISITA

Presa de la Baells. El Museu de les Mines de Cercs està dedicat monogràficament al carbó per explicar i donar a conèixer les múltiples i estretes relacions entre aquest combustible fòssil i l'entorn geològic, paisatgístic, econòmic i humà de l'Alt Berguedà. A més de les visites habituals al museu, aquest estiu també es poden fer visites combinades al Patrimoni Paleontològic de Fumanya i a la presa de la Baells. La visita a la presa de la Baells s'ha programat per als dilluns i dimecres a les 12.30 i la sortida es fa des de la mateixa presa.

SITGES
19.30 FESTA MAJOR

Processó en honor de sant Bartomeu. Avui se celebra la diada de sant Bartomeu Apòstol, patró de Sitges. Des del Baluard, pas del tabernacle de sant Bartomeu pels

carrers i les places de la localitat. Com és costum, el tabernacle anirà precedit de tots els balls populars, els grallers i l'Agrupació Musical Suburband d'El Retiro. El ganfaró parroquial i el tabernacle de Sant Bartomeu serà portat pel cos de portants del tabernacle de Sant Bartomeu i Santa Tecla. La Processó de Sant Bartomeu farà el següent recorregut: Baluard, Fonollar, Sant Joan, Davallada, Barcelona, Santiago Rusiñol, Jesús, Sant Bartomeu, Sant Gaudenci, Sant Francesc, Cap de la Vila, Parellades, Bonaire, passeig de la Ribera, Nou, Major, plaça de l'Ajuntament i Baluard.

OLGA
Vidente intuitiva
806 501 503
Llámanos y te regalaremos 10 minutos
 972 42 60 09
Te guiare hacia el amor
Envia Olga al 27725

► 24 Agosto, 2015

“Cal vetllar per les tradicions, els nostres avantpassats van morir per elles”

Katarzyna Roojiens 'Kayah', cantant polonesa, actua al Mas i Mas Festival

ESTEBAN LINÉS
 Barcelona

Considerada una de les veus més populars de l'escena musical polonesa, Katarzyna Roojiens *Kayah* (Varsòvia, 1967) combina la popularitat mediàtica al seu país amb una carrera musical que ha assolit alguns dels seus cims conreant les músiques de soca-rel. Així va passar quan va col·laborar amb el serbi Goran Bregovic en l'acamat *Kayah & Bregovic* (1999), o més recentment, el seu últim disc *Transoriental Orchestra*, amb què ret particular homenatge a les músiques jueves poloneses. Se la podrà escoltar avui al Palau de la Música (21 hores) en estreta col·laboració amb la Barcelona Gipsy Klezmer Orchestra, formació nascuda a la capital catalana amb músics multinacionals que transiten per sonoritats balcàniques, jueves, romanes o *manouches*. El Mas i Mas Festival serà el marc de la trobada.

Tenia referències personals de la Barcelona Gipsy Klezmer Orchestra? L'ha sorprès que la criessin?

No ens coneixíem personalment, però la nostra relació ha estat tan bonica i professional que estic segura que serà una gran aventura. Tenim interessos comuns. Són coneguts a Polònia i és un honor treballar amb ells.

A finals de mes s'estrena final-

ment a Espanya la pel·lícula *Papusza*, on vostè ha intervingut en la banda sonora. Quina importància té aquest film a Polònia, ja que es tracta d'una pel·lícula sobre la cultura i el poble gitanos?

No hauríem d'oblidar la influència que van tenir les minories en la cultura polonesa. Parlem de minories tal com en diem ara, però cal recordar que abans de la Segona Guerra Mundial no eren exactament minories, ja que en algunes ciutats poloneses la població jueva podia as-

nisme va aprofundir el problema i va inculcar actituds antisemites en algunes persones. Això fa que el subjecte, la música, sigui problemàtic i pugui veure's com una cosa provocadora. Els gitanos em temo que no sempre van ser gaire ben tractats a Polònia però són part del país.

Col·laborar amb Goran Bregovic la va donar a conèixer internacionalment. Que va significar?

La meua sortida internacional va ser gran, és cert. Va ser un èxit co-

indispensable que no s'ha de perdre per no perdre la identitat com a nació, com a poble? O creu que hi ha altres prioritats abans que la identitat, com ara la justícia, el repartiment de la riquesa, la sanitat, l'educació...?

La justícia és un valor important per mi, per descomptat. Espero que tot encara sigui possible. La bellesa del món rau en el fet que neixen nens de diferents races, colors, aspectes, temperaments, gustos culinaris i musicals... Si tot això estigués unificat, per dir-ho així, jo personalment no tindria cap il·lusió ni curiositat per saber el que hi ha en girar la cantonada. I sí, crec que hauríem de vetllar per les nostres tradicions; els nostres avantpassats van haver de morir per elles en alguna ocasió.

El seu últim àlbum, *Transoriental Orchestra*, ver a ser un homenatge a la música d'arrel jueva. Té bon mercat a Polònia aquesta música?

He treballat durant molt de temps per assolir el lloc on sóc. He mostrat que sóc creïble com a artista i que busco noves vies d'expressió sense que m'importi quin

és el corrent predominant. Noto el suport de la gent que està amb mi i a qui no importa en quina direcció vaig. *TO (Transoriental Orchestra)* és un dels discos més venuts a Polònia. I l'atenció que desperta fora demostra que val la pena continuar fidel a una mateixa.

LLEGIU MÉS DETALLS D'AQUESTA ENTREVISTA AMB KAYAH A www.lavanguardia.com/cultura

PERE FRANCESCH / ACN

La cantant avui pujarà a l'escenari del Palau amb la Barcelona Gipsy Klezmer Orchestra

solir el 60% i la romaní, el 15%. Aquesta és una de les raons per les quals m'agrada cantar aquests temes. Ho veig com un homenatge, un record al nostre passat conjunt.

Fer músiques d'arrel a Polònia, d'origen gitano i jueu sobre tot, és difícil. La Segona Guerra Mundial i l'ocupació alemanya les van liquidar de soca-rel?

És difícil. A més, l'època del comu-

mercial combinat amb l'èxit d'algunes ambicions personals, i també en relació amb el públic a l'estranger. També vaig fer realitat un somni perquè jo desitjava fer música ètnica, malgrat que el que vam fer no va ser música polonesa sinó balcànica. Aquest reconeixement va servir per honrar en certa manera la varietat polonesa.

La música d'arrel és una cosa

▶ 23 Agosto, 2015

El festival Pau Casals

Durant el juliol i l'agost s'està celebrant al Vendrell la 35a cita internacional dedicada a la memòria del genial músic i reconegut humanista català

TEXT **XAVIER ROMERO**

A l'Auditori Pau Casals del Vendrell s'està desenvolupant durant aquests mesos d'estiu una nova edició del prestigiós Festival de Música que porta el nom de l'insigne artista català, músic, compositor i primera figura mundial del violoncel. L'any 1981 es va iniciar a la població tarragonina aquesta trobada del màxim nivell quant a la música clàssica, i per l'Auditori situat just davant de la casa on va viure Casals, al barri marítim de Sant Salvador, un espai de reduït alforament però ben condicionat per a la seva funció d'oferir concerts, han desfilat els millors intèrprets i formacions tant del país com de tot l'àmbit mundial. L'actuació d'aquesta setmana ha estat la del violoncel·lista Narek Hakhnazaryan, primer premi i medalla d'or del XIV Concurs internacional Txaikovski l'any 2011, als seus vint-i-dos anys; i el passat dia 6 es va poder escoltar així mateix el violoncel que pertangué a Pau Casals, un Goffriller de l'any 1733, a mans d'un altre virtuós, Amit Peled.

Pels programes de la col·lecció podem seguir gairebé en la seva totalitat la trajectòria de l'artista des dels seus començaments, i el seguit de concerts que oferiria en el marc del Palau de la Música Catalana des de l'any 1920 i fins a l'esclat de la guerra civil, tant com a solista com al capdavant de l'orquestra que portava el seu nom. Un d'aquests documents reflecteix l'actuació de Casals el dia 10 de novembre de l'any 1924 al Teatre Albéniz de Girona, amb l'acompanyament del pianista Blai Net, sota el següent programa: *Sonata en sol major*, de Händel; *Suite*, de Jean Baptiste Breval; *Set variacions sobre un tema de Mozart*, de Beethoven; *Moviment lent de la sonata en fa*, de Garreta; *Filèuse*, de Fauré; *Intermezzo de Goyescas*, de Granados, i *Allegro apassionato*, de Saint-Saëns.

Pau Casals tornà a Girona el 14 de juliol del 1930, al front de la seva orquestra i amb motiu de l'homenatge al compositor guixolenc Juli Garreta, després d'ésser inaugurat el mateix dia el monument als jardins de la Devesa. També tenim constància documental d'una altra actuació a la capital gironina, el 3 de maig del 1933, novament acompanyat del pianista Blai Net, per oferir un concert amb finalitats benèfiques.

L'artista català seria reconegut igualment a nivell internacional, i d'entre altres esdeveniments estrenaria el 24 d'octubre de 1971, davant l'assemblea general de les Nacions Unides a Nova York, la seva emblemàtica creació *Himne de la pau*. Amb ella, Pau Casals expressà l'agraïment del món a una tasca en defensa de la pau i de la llibertat.

Article 446. Crec que tothom té una paranoia particular, una petita guerra contra coses sense importància que un desitja canviar. Jo tinc un gran amic que té la paranoia particular d'aconseguir que als hotels hi hagi tres endolls al costat de la tauleta de nit. Un altre conegut té una fixació per aconseguir que existeixi un únic tipus d'endoll al món. A vegades m'explica els 14 endolls diferents que existeixen i les diferències entre ells.

Però no hi ha res que superi la gran lluita d'una amiga... Potser que us ho expliqui després del millor de

ANÀLISI

Paranoies particulars

ALBERT
Espinosa

la meva setmana.

Tercer lloc. **Sergey Belyavskiy** (Palau de la Música). Toca el piano amb una felicitat extraordinària i aconsegueix una sensibilitat pausada amb cada nota.

Segon lloc. **Miguel Bosé** (Cap Roig). Va impregnar tota la nit d'una energia brutal, segueix sent el cantant que fa més bons directes perquè et fa sentir únic.

Primera posició. **Jan Lisiecki** (Festival de Torroella). L'alquímia que existia entre **Jan i Rubén Gimeno**, director de l'Orquestra Simfònica del Vallès, va ser la metxa d'un dels concerts més apassionants a què he assistit.

I la gran lluita de la meva amiga té a veure amb els netejaparabrises dels cotxes. Ella està convençuda que van lents en cas de pluja extrema, mai aconsegueixen la velocitat ràpida per poder veure amb claredat els vehicles del davant, i produeixen molts accidents.

Opina que no pot ser que les marques investiguin en cotxes més ràpids o en motors més precisos i que ningú aconsegueixi crear el netejaparabrises perfecte per a qualsevol tipus de pluja.

Ella té fins i tot la teoria que, quan plou molt i el netejaparabrises no absorbeix, el que fas en aquell mo-

Miguel Bosé segueix sent el cantant que fa més bons directes; et fa sentir únic

ment («anar més lent, sortir en una àrea de servei, accelerar o canviar de carril») defineix la forma en què t'enfrontes a qualsevol problema en la vida.

Potser té raó... Encara que jo crec que el que diu molt de tu és la paranoia particular. ¿Quina és la teva? ¡Feliç diumenge! ≡

► 23 Agosto, 2015

L'APUNT

Un moviment associatiu potent

► A final del segle XIX i principi del XX es va generalitzar l'aparició d'entitats de tot tipus que agrupaven persones amb els mateixos objectius. A Manresa el moviment associatiu en tots els camps de la cultura va ser ric i variat. En l'àmbit polític van sorgir el Cercle Tradicionalista i la Unió Republicana; en l'econòmic, el Centre Comercial e Industrial, la Cambra de Comerç (1906), el Centre de Dependents. En l'esportiu, el Centre d'Esports Manresa (1906). En l'educatiu es va crear l'Escola Municipal d'Arts i Oficis (1902), l'Associació Amics de la Cultura Popular (1916) i el grup esperantista Bela Espero (1922).

Molts treballadors es van agrupar en entitats corals que seguien el mestratge d'Anselm Clavé. Cal destacar, entre d'altres, la Societat Coral de Sant Josep, fundada el 1877; la Societat Coral de la Unió Manresana (1882) i el Cor Obrer (1898). Més endavant, els anys vint, va sorgir la Coral de la Joventut Carlista. Moltes d'aquestes societats corals estaven relacionades amb els ateneus, que van ser les primeres entitats culturals manresanes. Citem l'Ateneu Obrer Manresà (1887) i l'Ateneu Cultural Popular, relacionat amb la CNT.

ACBG

L'Orfeó Català en concert a la plaça Major invitat per l'Orfeó Manresà

Una bona part d'aquest teixit associatiu es va dedicar a la difusió de la cultura catalana. La llavor de la Renaixença va esclatar en aquells anys en què trobem nombroses entitats que van fer de la cultura catalana una de les seves principals raons de l'existència. Citem, entre d'altres, la constitució de l'Orfeó Manresà (1901), la creació del Centre Excursionista de la Comarca del Bages (1905), dedicat a l'excursionisme però també a preservar el patrimoni cultural i etnogràfic de la nostra comarca; l'Esbart Manresà de Dansaires (1908),

el Cercle Artístic i el Centre Excursionista Montserrat, els anys vint; els minyons de muntanya que agrupava el jovent escolta, etc. Cal destacar la creació del Cercle Excursionista Avant, que va ser clausurat per la dictadura de Primo de Rivera per catalanistes i antipatriòtics. En aquells anys s'editaven molts diaris, revistes i butlletins. Cada partit polític tenia el seu diari, i cada entitat, el seu butlletí. Els diaris principals de l'època van ser El Pla de Bages, el Diario de Avisos, Pàtria i Bages-ciutat, i com a butlletí, cal destacar el del CEB.

► 22 Agosto, 2015

CORREU ELECTR

El Festival de Torroella de Montgrí ha rebut prop de 10.000 assistents

► La 35a edició es va tancar dijous amb el concert de Jordi Savall i el seu grup Hespèrion XXI

TORROELLA DE MONTGRÍ | ACN/DdG

■ El Festival de Torroella de Montgrí va tancar dijous al vespre la seva 35a edició amb una ocupació mitjana per espectacle del 88,5% i 9.939 espectadors. El punt final del certamen el va posar l'espectacle *L'Esperit d'Armènia* a càrrec de Jordi Savall i el seu grup Hespèrion XXI. La directora del festival, Montse Faura, va valorar ahir positivament la resposta del públic.

Faura va assegurar que «l'alt índex d'ocupació, amb una mitjana d'un 88,5%, avala la línia de programació del Festival de Torroella, amb una aposta pels noms consagrats de la música clàssica, la presentació de nous valors consolidats, tant nacionals com internacionals, i de programes innovadors i poc habituals».

En total, el Festival de Torroella de Montgrí ha ofert 13 concerts de pagament i 21 amb entrada gratuïta corresponents a la programació Fringe, un festival alternatiu i complementari al de Torroella de Montgrí pensat per a joves talents i les possibles figures del festival d'aquí a uns anys, seguirà concentrant tots els concerts en el mes d'agost.

La veu, que s'ha erigit en l'eix vertebrador de la 35a edició, ha estat present en la meitat dels concerts i ha ofert vetllades memorables com els recitals del tenor Josep Bros –que va inagurar l'edició d'enguany amb un concert on va estar acompanyat del pianista Marco Evangelisti– i la soprano

El tenor Josep Bros va ser l'encarregat d'encetar la 35a edició del festival el passat 2 d'agost.

María Bayo. També han destacat les actuacions d'Anna Prohaska, Juia Doyle o la mezzosoprano Anna Alàs. El piano ha estat un altre dels protagonistes, amb presència en set concerts i diversos intèrprets de prestigi internacional i local. Khatia Buniatishvili, el clàssic del festival Joaquín Achúcarro, Jan Lisiecke, Enrique Bagaria, Marco Evangelisti, Ruben Fernández i la jove promesa Jan Lisiecki, acompanyat per l'Orquestra Simfònica del Vallès (OSV) han brillat amb llum pròpia en el festival.

Altres actuacions memorables que s'han pogut veure en aquest festival que s'ha portat a terme entre el 2 i el 20 d'agost a l'Auditori Espai Ter, han estat les del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, dirigit per Josep Vila o l'Ensemble La Fenice.

El tradicional concert familiar
Com és tradició, la 35a edició del festival ha comptat amb un espectacle adreçat al públic familiar. Enguany aquest s'ha dedicat a la conjunció entre música i circ. La

companyia D'Irque & Fien va ser l'encarregada d'atreure l'atenció de nens i pares amb l'espectacle *Le carrousel des moutons*, amb elements d'acrobàcia, malabars i, és clar, música.

La programació oficial del festival s'ha complementat un any més amb el programa previ que representa el Fringe, amb una quinzena de concerts gratuïts que van servir per descobrir els grans valors de les millors universitats, conservatoris i escoles superiors de música europees.

Un grup de turistes, ahir, demanant informació a la plaça Catalunya ■ JUANMA RAMOS

Per a tots els gustos

OFERTA • Luana Villar i la seva parella, brasilers, han triat la ciutat perquè els vols eren els més barats **REPETIR** • Els turistes afirmen que tornarien a venir de vacances

Elena Guardiola
BARCELONA

Barcelona tira. Gaudí i la seva arquitectura tiren. La festa i els comerços de les rambles tiren. Els parcs i els carrers de Ciutat Vella, també. Per a moltes persones d'arreu, Barcelona és un bon lloc on anar a passar les vacances. I Moltes repeteixen. No és el cas de la Luana Villar, vinguda del Brasil amb la seva parella, que és la primera vegada que posen els peus a la ciutat. Han vingut a Barcelona perquè "eren els vols més barats que vam trobar des del Brasil", asseguren, i estaran recorrent la ciutat durant dues setmanes. Ahir era el seu primer dia i es trobaven a davant del Palau de la Música, al barri de la Ribera, observant la majestuosa obra de l'arquitecte Lluís Domènech i Montaner.

Però el que realment els tira de la ciutat és l'arquitectura de Gaudí. "Fa vuit anys, la meua germana va venir de Barcelona amb moltes fotografies de les obres de Gaudí", explica el Sergio

Ribeiro, la parella de la Luana, i des que les van veure que tenien ganes de venir a gaudir-ne en directe. El nom de Gaudí també surt de les boques d'un grup de cinc amics que han vingut a passar-hi uns dies. Tenen 18 anys, han acabat els exàmens i es troben a Llafranc, a un pis que té la família del Jonathan Dance, un dels joves del grup. Tots cinc venen de Londres i el que més els sorprèn de la ciutat és la seva arquitectura, que "és molt diferent de la de Londres", expliquen. També destaquen els parcs i, sobretot, la seva festa, asseguren entre somriures. La Mary, que és professora, i en Marx Fox són una parella de Johannesburg que es troben de vacances a València i s'han desplaçat expressament fins a Barcelona per desig d'un alumne de la Mary. "Em va demanar que vingués a Barcelona per parlar-ne després a classe." La ciutat ha enganxat a aquesta parella, que és la primera vegada trepitja la ciutat, una experiència, asseguren que tornarien a repetir. Només cal passejar pel passeig de Gràcia per comprovar que Barcelona tira, cada cop més. ■

Morera, el compositor integral

La UCE homenatja l'autor de 'La Santa Espina', que va voler crear un model propi

Òscar Palau

PRADA (CONFLENT)

“La sardana és dansa, himne i cançó, i cal propagar-la per tota la pàtria; mentre hi hagi sardanes, hi haurà Catalunya.” Són reflexions d'Enric Morera en una entrevista el 1921 que resumeixen perfectament la filosofia del compositor de *La Santa Espina*—gairebé el segon himne del país, després d'Els Segadors—, a qui ahires va homenatjar a la Universitat Catalana d'Estiu amb motiu del 150è aniversari del seu naixement. Tal com expli-

cava la musicòloga Anna Costal, Morera entenia la sardana com una música “senzilla i clara”, inspirada en cançons populars catalanes, fet que el va enfrontar a un homòleg contemporani, Juli Garreta, que reclamava que sortís del carrer per entrar al Palau de la Música.

En tot cas, l'ambició de Morera, home de caràcter que tenia Wagner i el modernisme com a referents, anava més enllà, a bastir un model propi de música catalana en tots els camps, que a més venia amb un “ideari polític” afegit (era molt progressista, i això va fer que tingués topades amb l'Orfeó Català) en una època en què es desvetllava un nou país, el tombant

L'homenatge a Morera que es va fer ahir a Prada ■ J.M.M.

del segle XX. “És un compositor important per la voluntat de renovació que impregna a tota la seva obra”, apuntava el doctor en història de l'art Jaume

Carbonell. “Els catalans tenim el costum de matar i abandonar els nostres pròcers, però no és un autor secundari ni irrellevant”, el definia el catedràtic

d'història de la música Xosé Ariñoa, que recordava que no hi ha altre compositor català més prolífic.

La seva obra, de fet, va abraçar des del cant coral (va ser director d'un dels Cors de Clavé, abans de deixar-los per fundar la Societat Coral Catalunya Nova) fins a la música simfònica, passant per la lírica, és a dir, l'òpera i la sarsuela, la qual va voler catalanitzar, amb poc èxit de públic, això sí. “Ens hauríem de posar les piles i escoltar-lo més”, aconsellava Ariñoa. A l'octubre n'hi haurà una bona ocasió, ja que es presentarà al Palau de la Música un doble CD amb enregistraments seus antics i moderns, procedents del Museu de la Música. ■

► 21 Agosto, 2015

Música de Bola de Nieve y voz de Telva Rojas agitarán el Born barcelonés

L. R.

BARCELONA- La sala Moragues del Born barcelonés, situada en pleno yacimiento arqueológico de la Barcelona de 1700, sellenará de música cubana el sábado con un homenaje al mítico Bola de Nieve de la cantante Telva Rojas y el trío de jazz gaditano Tomate, Trio y Cebolla.

De voz potente, la cubana de Sanjuán y Martínez, pueblecito a 22 km. de Pinar del Río, conocido como «la meca del tabaco», destacó a Efe lo icónico que aún representa para Cuba la figura de Bola de Nieve, de quien ha dicho que «fue uno de los primeros que salió internacionalmente para dar a conocer nuestra música». Ignacio Jacinto Villa Fernández, más

conocido por su nombre artístico de Bola de Nieve, falleció «hace 44 años, mi edad, aunque es como si lo hubiera conocido en persona, me he criado con su música», recordó.

De abuelo cantante y padre percusionista, Rojas explicó que «ha sido un lujo» haberse criado «con sus canciones, sus boleros, la música maravillosa que hizo».

El Born se agitará mañana con «Ay amor!», «No puedo ser feliz», «Adiós felicidad», «Duerme negrita», «Mama Inés», «No dejes que te olvide», «Déjame recordar» o «El tiempo va», una versión del «As time goes by», tema de la película «Casablanca».

Casada con un catalán, Rojas vive a caballo entre Barcelona y Cuba y unirá su voz en El Born Centre Cultural a la del cantante, pianista y director del trío gaditano Javier Galiana, con José López Pérez al contrabajo y Juan Sainz Vera a la batería, músicos que ya conoce y con los que ha trabajado

el recital. Rojas se dio a conocer en Barcelona en 2009 cuando en el marco del festival Barnasants conmemoró el centenario del nacimiento de Bola de Nieve.

Desde entonces ha cantado en duetos con Moncho, el rey del bolero, al lado de los chilenos Quilapayún en el Palau de la Música Catalana y con la Big Latin Jamboree. No ha faltado en los escenarios cuando destacados músicos cubanos como José Luís Quintana Changuito, Jose Luis Cortés El Tosco o el contrabajista Jorge Reyes («Chico & Rita») hacen parada en Barcelona.

▶ 21 Agosto, 2015

+ concerts

Divendres, 21

CARLOS SARDUY TRIO *Jazz*
El trompetista cubà establert a Barcelona, sol·licitadíssim sideman, ampliava mesos enrere la seva discografia com a líder amb 'Luz' (2014). JAMBOREE. PLAÇA REIAL, 17. TEL.: 933 191 789. METRO: LICEU (L3). PREU: 12€ ANTICIPADA, 15€ A TAQUILLA. HORA: 20 I 22H. ENTRADES: www.codetickets.com

THE THREEJAY & DAVID PASTOR *Jazz*
Bufador prodigiós, el trompetista valencià David Pastor s'associa durant dues vetllades, avui i demà, a The Threejay, trio conformat per tres valors en alça de la nostra escena jazzística. LA PEDRERA. PROVENÇA, 261-265. TEL.: 902 202 138. METRO: DIAGONAL (L3, L5). PREU: 28€. PREU ÚNIC. HORA: 21H. ENTRADES: www.lapedrera.com

Dissabte, 22

ANDREA MOTIS & JOAN CHAMORRO GROUP + FERRAN PALAU JAZZ *Indie pop, folk*
Ferran Palau en l'indie pop de cadència folk i Andrea Motis &

Joan Chamorro en el jazz són dues de les màximes expressions de la nostra escena musical en l'actualitat. Al Fòrum Romà d'Empúries compartiran escenari. FÒRUM ROMÀ. EMPÚRIES (GIRONA). PREU: 18€ PREU ÚNIC. HORA: 22H. ENTRADES: www.4tickets.es

THE GRAMOPHONE ALLSTARS BIG BAND

Jazz, ska
'Jazzmaica' (2015) és l'àlbum amb què els bisbalencs The Gramophone Allstars Big Band han maridat el llenguatge lliure del jazz amb la sensualitat del soul i les construccions sincopades de l'ska. JAMBOREE. PLAÇA REIAL, 17. TEL.: 933 191 789. METRO: LICEU (L3). PREU: 12€ ANTICIPADA, 15€ A TAQUILLA. HORA: 20 I 22H. ENTRADES: www.codetickets.com

Diumenge 23

TXARANGO + GERMÀ NEGRE *Mestissatge*
Explosió de sons al Fòrum Romà d'Empúries instigada per dues de les propostes més destacades dels ritmes mestissos: Txarango i Germà Negre. Amb ells la festa

està garantida. FÒRUM ROMÀ. EMPÚRIES (GIRONA). PREU: 14€ PREU ÚNIC. HORA: 22H. ENTRADES: www.4tickets.es

VIOLETTA CURRY & JAUME VILASECA TRIO

Jazz, soul
La cantant Violetta Curry, filla del reputat arranjador i director musical Paul Curry, ret un personal homenatge als seus orígens amb 'Honoring My Roots' (2014), que presenta amb la complicitat del trio capitanejat pel pianista Jaume Vilaseca. JAMBOREE. PLAÇA REIAL, 17. TEL.: 933 191 789. METRO: LICEU (L3). PREU: 12€ ANTICIPADA, 15€ A TAQUILLA. HORA: 20 I 22H. ENTRADES: www.codetickets.com

Dilluns 24

KAYAH & BARCELONA GIPSY KLEZMER ORCHESTRA *World music*
Musa de Goran Bregovic, acompanyada de la Barcelona Gipsy Klezmer Orchestra, Kayah, una de les artistes més populars de la seva Polònia natal, oferirà un repertori inspirat en les músiques d'arrel de l'est d'Europa però amb aproximacions al

pop, el jazz i el soul. PALAU DE LA MÚSICA CATALANA. PALAU DE LA MÚSICA, 4-6. TEL.: 932 957 200. METRO: URQUINAONA (L1, L4). PREU: 26€ PREU ÚNIC. HORA: 21H. ENTRADES: www.palaumusica.cat

Dimarts 25

GENI BARRY QUARTET *Jazz*
Talent autodidacta, el músic barceloní Geni Barry fa anys que és considerat el millor vibrafonista del Vell Continent. A la cava de la plaça Reial donarà vida a l'espectacle 'Painting Henry Mancini', reformulació de les millors bandes sonores del mític compositor nord-americà. JAMBOREE. PLAÇA REIAL, 17. TEL.: 933 191 789. METRO: LICEU (L3). PREU: 12€ ANTICIPADA, 15€ A TAQUILLA. HORA: 20 I 22H. ENTRADES: www.codetickets.com

Dimecres 26

BOB SANDS & DEXTERITY *Jazz, soul*
El saxofonista de Manhattan passa dues vetllades, dimecres 26 i dijous 27, a la sala Jamboree per dur a escena el seu homenatge a tota una institució del jazz com va ser Dexter Gordon. JAMBOREE.

PLAÇA REIAL, 17. TEL.: 933 191 789. METRO: LICEU (L3). PREU: 14€ ANTICIPADA, 17€ A TAQUILLA. HORA: 20 I 22H. ENTRADES: www.codetickets.com

NATALIE PRASS

Indie pop
Descrita per 'Pitchfork' (les sagrades escriptures del hipsterisme musical) com "la princesa emancipada de Disney", Natalie Prass ha captivat tothom amb el seu àlbum de debut homònim. Pop lluminós proper a propostes com She & Him, Sharon Van Etten i Feist. SIDECAR. PLAÇA REIAL, 7. TEL.: 933 021 586. METRO: LICEU (L3). PREU: 19€ ANTICIPADA, 22€ A TAQUILLA. HORA: 21H. ENTRADES: www.ticketea.com

UFOMAMMUT

Hard rock
Preveres del hard rock més lacerant i lisèrgic, els italians Ufomammut estrenen a Barcelona el seu darrer llarga durada, 'Ecate' (2015). ROCKSOUND. ALMOGÀVERS, 116. TEL.: 933 175 411. METRO: MARINA (L1). PREU: 12€ ANTICIPADA, 15€ A TAQUILLA. HORA: 21.30H. ENTRADES: www.ontheroadmusic.es

► 20 Agosto, 2015

Lisiecki captiva amb Chopin

CRÒNICA El jove pianista canadenc i la Simfònica del Vallès conquisten Torroella

CÉSAR LÓPEZ ROSELL
 TORROELLA DE MONTGRÍ

Va sortir a l'escenari del l'Espai Ter i es va desfermar la màgia. D'aspecte angelical i aire adolescent, la seva tendra mirada ho va embolcallar tot. Jan Lisiecki (Calgary, 1995) és, als 20 anys, un dels talents del teclat amb més pàgines glorioses per escriure en el futur. Res que no sabés qui va assistir al seu debut a Palau 100, tot i que aquest cop la seva actuació va ser sensiblement millor.

I és que la de Torroella era una altra història. Un repte. Ni més ni menys que interpretar dos dels concerts que Chopin va escriure per a piano i orquestra amb una producció dissenyada pel festival juntament amb la Simfònica del Vallès, molt ben dirigida pel seu titular, Rubén Gimeno, des d'una encertada visió de l'encaix amb el solista. Èxit conjunt, amb braves, xiulets i sincopades palmes que van obligar l'artista a oferir el *Nocturn número 20* i, segon, el *Vals número 2* de l'autor per compensar una acollida tan entusiasta.

Lisiecki, de pares polonesos, és un especialista en Chopin com ja va demostrar a Barcelona interpretant la integral dels 12 estudis del compositor. Però en aquesta ocasió, acompanyat per una implicada simfònica, la seva prodigiosa digitació i la frescor, fantasia i virtuosisme van brotar amb molta més intensitat i emoció. És tota una experiència veure'l projectar sobre el piano amb una tècnica impecable la força del seu sentiment i sinceritat musicals.

Suat i concentrat va bolcar sobre el teclat, a vegades fins i tot aixecant-se lleugerament del seient per reafirmar la seva pulsio, tota la passió interpretativa. Intel·ligentment con-

El pianista canadenc d'origen polonès Jan Lisiecki, durant el concert de dimarts al festival de Torroella.

tinguda, perquè Chopin així ho exigeix, però passió en definitiva per recrear obres de tanta profunditat. I una cosa també important: hi va haver química entre l'orquestra i el solista. Els músics no van parar d'aplaudir-lo després de les seves intervencions i van elogiar la seva actitud senzilla i el seu encant personal durant els assajos.

Aquest punt de seducció no força- da va ser un altre dels elements que van conquistar uns espectadors que van tenir des de l'inici la sensació de disfrutar de la vetllada més completa

de la mostra, amb una simfònica sobre l'escenari i un diamant encara per acabar de polir però amb una personalitat pròpia que l'ha de convertir en una de les veus de l'instrument més notables del futur immediat.

GRAN MADURESA // Acostumat als recitals en solitari i a compartir el seu talent amb les millors orquestres del món, Lisiecki va demostrar una gran maduresa amb les seves versions dels concerts *Número 2 en fa major* i *Número 1 en mi menor*. En l'inicial va viatjar amb elegància i claredat expositives

per les delicades textures, no exemptes de virtuosisme, d'aquesta romàntica i dramàtica peça en què destaca el *Larghetto* inspirat en un amor de joventut del compositor. En la segona obra que, tot i que porta el número 1 va ser la segona en l'ordre de composició, va resultar brillant l'execució del *Romance-Larghetto* en un exercici de belcantisme pianístic, i el *Rondo-Vivace* final, una virtuosa dansa ràpida que pianista i orquestra van resoldre amb brillantor. Els esmentats bisos, amb l'artista en solitari, van produir una verdadera commoció. ≡

► 20 Agosto, 2015

Josep Rosinach Boronat, 'garriguenc' del año y presentación de su cantata.

El compositor Josep Rosinach, elegido el "garriguenc" del año

El compositor Josep Rosinach Boronat fue elegido ayer "garriguenc" del año. Rosinach es el autor de la "Cantata 1714-2014, 300 anys vinent", que se estrenó el 24 de junio del pasado año en el Palau de la Música de Barcelona y recorrió una docena de localidades catalanas, incluida Lleida, con más de 10.000 espectadores. El concierto po-

pular, más allá de conmemorar el Tricentenari, buscaba reivindicar la historia de Catalunya, sus valores, carácter y resistencia como pueblo ante las adversidades, según dijo Rosinach en el momento de su presentación en Lleida.

El compositor se impuso en la elección de "garriguenc" en una final en la que también fi-

guraban el Centre d'Estudis de Les Garrigues, Rosa Ponts Ferran (comadrona de larga trayectoria en la comarca), el Aula d'Extensió Universitària de Les Garrigues y la Associació Cultural El Cèrvol de Cervià de Les Garrigues. El acto de entrega del galardón está previsto que tenga lugar el 11 de septiembre, Diada Nacional de Catalunya.

El segell de la Unesco dóna imatge però no recursos

Ser Patrimoni Mundial no ha garantit més inversions per a Tàrraco

SÍLVIA MARIMON
BARCELONA

El conjunt arqueològic de Tàrraco és Patrimoni Mundial de la Humanitat des de l'any 2000. Aquest dilluns l'Ajuntament de Tarragona anunciava que en l'última reunió del Comitè de Patrimoni Mundial celebrada a Bonn s'havia aprovat que Tàrraco i els 750 jaciments d'art rupestre distribuïts al llarg de mil quilòmetres de la conca mediterrània tenien "un valor universal excepcional". És només un tràmit que no implica cap canvi de categoria ni un valor diferent. "En 15 anys, les pautes i els criteris del Comitè de Patrimoni Mundial de la Unesco han evolu-

cionat. El 2011 ens van demanar que complementéssim la declaració justificant per què Tàrraco té un valor supranacional i així ho hem fet. Hem explicat el seu valor. Era només un tràmit. Hem entregat uns documents que fa deu anys no es demanaven", explica el responsable de Patrimoni de la Generalitat de Catalunya, Joan Pluma. "La Unesco és cada vegada més exigent, abans només es valorava si un conjunt era genuí o excepcional, ara això continua sent imprescindible però també se'n valora molt la gestió, i s'ha de justificar com es garanteix que aquest conjunt pugui perdurar en el temps. És com una declaració retroactiva", afegeix el responsable de Patrimoni de la Generalitat.

Ciutats i països competeixen any rere any per obtenir el títol de Patrimoni Mundial. Però de què li ha servit a Tarragona ser Patrimoni Mundial? Quins guanys ha obtingut? A Catalunya, a part de Tàrraco i dels jaciments d'art rupestre, són Patrimoni Mundial l'obra de Gaudí, el monestir de Poblet, el Palau de la Música, l'Hospital de Sant Pau i les esglésies romàniques de la vall de Boí. "Es útil en el sentit que valora un lloc com a patrimoni mundial. La responsabilitat és col·lectiva perquè es considera que per entendre la història de la humanitat s'han de garantir les condicions d'accés a aquest patrimoni. Hi ha l'obligació de mantenir-lo. Però el responsable últim és el titular. No hi ha cap aportació eco-

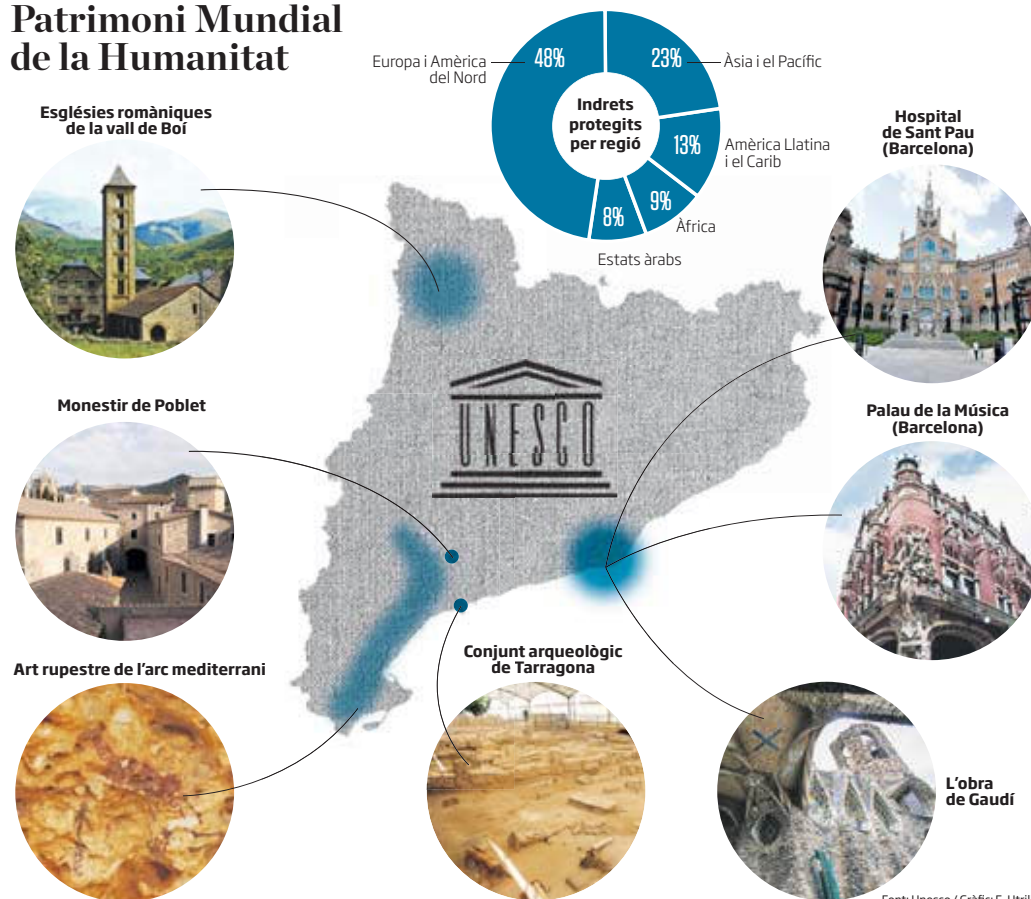
nòmica, ser Patrimoni Mundial no aporta cap recurs addicional ni de la Unesco ni de l'Estat", detalla Pluma.

En el cas de Tàrraco hi ha diferents titulars: la Generalitat, l'Ajuntament de Tarragona i, fins i tot, particulars. Són de propietat privada alguns trams de la muralla o del circ. Quan la Generalitat va enviar a la Unesco el document explicant per què Tàrraco tenia un valor supranacional també va haver de concretar que havia fet per protegir-lo i els projectes de futur. Entre aquests projectes hi ha la restauració d'alguns trams de la muralla romana i la constitució d'un consorci -format pel ministeri de Cultura, la Generalitat i l'Ajuntament de Tarragona- per unificar esforços per gestionar el conjunt arqueològic. "S'ha d'actuar ràpidament al Teatre Romà. Ara és un element marginal que no es pot visitar per dins. Hem d'actuar perquè sigui més intel·ligible, que es pugui visitar i entendre. Ja hi ha una partida pressupostària per a aquest projecte", diu Pluma.

Els déficits de Tàrraco

Tàrraco té un altre problema: el Museu Nacional d'Arqueologia de Tarragona. L'edifici és lluny dels estàndards normatius. A les seves sales acull patrimoni d'interès mundial, però n'ha de limitar l'accés per problemes d'infraestructures. Les inversions, en aquest cas, fa temps que no arriben i la problemàtica s'arrossega des del 1981, l'any en què es va fer el traspàs de competències entre el ministeri i la Ge-

Patrimoni Mundial de la Humanitat

Font: Unesco / Gràfic: E. Utrilla

Projectes

"S'ha d'actuar ràpidament al Teatre Romà, ara no es pot visitar per dins", diu Pluma

neralitat. L'Estat en va transferir la gestió però no la titularitat ni la propietat. El museu està pendent des de temps immemorials del trasllat a l'antiga fàbrica de la Tabacalera: "En l'actual ubicació és molt complicat desplegar recursos, no es poden renovar les exposicions per un problema d'espai. De moment, l'Estat no s'ha pronunciat sobre aquest tema ni l'ha inclòs en els últims pressupostos", detalla Pluma.

Tampoc s'ha fet mai realitat un vell projecte: el centre d'interpretació de la vila romana dels Munts. Un dels elements més vistosos d'aquesta antiga vila, un sostre d'estuc amb les quatre estacions, està guardat en un magatzem. El 2013 va obrir les portes la necròpolis de Tàrraco, inaccessible durant 21 anys. La necròpolis havia tancat les portes el 1992 perquè s'havia d'executar un projecte de rehabilitació. Només se'n va poder acabar la primera fase perquè no hi havia recursos. La Unesco té un llistat amb 48 llocs declarats Patrimoni Mundial de la Humanitat en perill. No n'hi ha cap de català. Però ser Patrimoni Mundial tampoc garanteix més inversions i, en el cas de Tàrraco, ni tan sols un edifici en condicions per mostrar el seu patrimoni. ■

► 19 Agosto, 2015

AGENDA

Si voleu publicar una activitat en aquesta pàgina o a l'agenda digital de La Vanguardia, entreu i creeu el vostre compte a: www.lavanguardia.com/agenda

Barcelona ciutat

Fem d'arquitectes! Taller familiar en què grans i petits faran d'arquitectes i dissenyaràn una maqueta de les Escoles Provisionals de la Sagrada Família seguint l'estil gaudinià. Un taller ideal per explorar la creativitat utilitzant diferents materials. Després del taller es farà una visita al terrat i les golfes de la Pedrera.

La Pedrera. Provença, 261-265. 10 hores. 8,5 euros.

Bach in Barcelona. El violoncel·lista Jurgen van Win crea un cicle de concerts en un espai emblemàtic de la ciutat com és l'hospital de Sant Pau per apropar la música de Johann Sebastian Bach a la població de Barcelona i als turistes.

Sant Pau del Camp. Sant Pau, 101. 13 hores. 12 euros.

Els viatges de la paraula. Narració de contes per a adults, propostes escèniques de petit format i recitals de poesia amb l'objectiu de donar a conèixer diversos autors. També s'inclouen concerts d'estils diversos i de cantautors.

Biblioteca Collserola-Josep Miracle. Carrer dels Reis Catòlics, 16. 19 hores. De franc.

L'infinit i més enllà. La ciència-ficció és protagonista d'un dels cicles que la Filmoteca de Catalunya ofereix durant el mes d'agost. Avui es projecta la pel·lícula *La isla*, una de les superproduccions de Michael Bay.

Filmoteca de Catalunya. Pl. Salvador Seguí 1-9. 20 hores. 4 euros.

Aires de Rumba. El grup Aires de Rumba (*Sicus Carbonell*, David Torras *Barretina* i Quino Béjar), que han treballat juntament amb noms reconeguts del gènere com Los Manolos, i d'altres com Lucrecia, Jarabe de Palo o el mític Renato Carosone, ompliran de ritme les Nits Màgiques del Terrat del Drac.

Casa Batlló. Passeig de Gràcia, 43. 21 hores. 29 euros.

Classic 80's Hits. Un homenatge en to líric a les grans cançons de la dècada dels vuitanta, tant en l'àmbit purament pop, amb temes de Queen,

ÉSDANSA

Les Preses (Garrotxa)
Fins al 23 d'agost. Tot el dia
A partir de 10 euros
www.esdansa.cat

Una de les cites culturals de la temporada estiuenca, el Festival Internacional de Música i Dansa de les Preses, torna a celebrar, des d'ahir i fins diumenge, una nova edició. Vuit companyies internacionals de cinc continents diferents mostraran al públic —es preveuen més de 8.000 espectadors— les seves danses tradicionals i la seva cultura.

La Garrotxa dansa

MARÍA CANELO BAENA
Barcelona

La malaguanyada Mata Hari ja va dir molt encertadament en el seu dia que "la dansa és un poema en què cada moviment és una paraula". Més

dels francesos Li Gai Farandoulaire —que oferiran un espectacle que inclou entre d'altres la volte, un ball que segons algunes versions seria el fonament del vals— i dels nova zelandsos Te Whanau-a-apaniui, que mostraran al públic les singularitats de la Haka, la

bra una céilidh, la festa gaèlica més coneguda. En la recta final del festival, les nits de disabte i diumenge estaran dedicades a l'espectacle internacional d'arrel tradicional i a l'anomenat Dansajove, respectivament.

Paral·lelament, s'ha orga-

FESTIVAL ÉS DANSA

Els ballarins de L'Esbart Sant Martí de Barcelona, la presència catalana al Festival de les Preses

d'un segle després, aquests moviments tindran accent francès, cubà i fins i tot sud-africà, durant els sis dies que l'Ésdansa inundarà els carrers de les Preses amb les danses tradicionals de vuit grups arribats d'arreu del món.

El festival, que va començar ahir amb les actuacions de Ivutxka (Rússia) i Camagua (Cuba), continua avui amb les

dansa guerrera maori. Demà serà el torn dels grups Timor Furak (Timor Oriental) i Soweto Thabisong (Sud-àfrica), dos països fins ara mai representats en les 32 edicions anteriors. Aquest divendres, provinents del Pirineu aragonès i d'Irlanda, arriben les actuacions de Grupo de Jota de Uruel i Absolutely Legless. Els irlandesos mostraran com se cele-

nitzat l'Ésdansa'T que durant el dia omplirà l'Espai de Dansa d'Arrel Tradicional amb tallers de dansa per a adults. La novetat més destacada d'enguany és que es divideix en dos itineraris, el contingut dels quals està dedicat a la dansa amb l'objectiu de ballar i fer ballar. En el primer es podran aprendre danses tradicionals catalanes i de tot el món, mentre que el segon estarà format per diverses sessions sobre creació i formació.●

Spandau Ballet, Whitney Houston, The Police, per citar-ne alguns, com dels genials i cèlebres musicals escrits en aquell període, com *The phantom of the opera*, *Les misérables* o *Miss Saigon*.

Palau de la Música Catalana. Palau de la Música, 4-6. 20.30 hores. 22 euros.

Lectura dramatitzada: Pablo Neruda viuen volant. Aquesta lectura retrata la vida de Pablo Neruda, els seus inicis poètics al plujós Temuco, els dubtes, les pors i les contradiccions, com també la seva malaltia i mort a Isla Negra.

CaixaForum. Av. Francesc Ferrer i Guàrdia 6-8. 22 hores. 6 euros.

Mr. Shingles. Concert de blues d'aquest trio format pel mateix Mr. Shingles (guitarra), Lucky Luskin (baix) i Tommy Chav (bateria).

Harlem Jazz Club. Comtessa de Sobradiel, 8. 22.30 hores. 7 euros.

Jazz, blues, gospel: Chino & The Big Bet. Chino és un dels protagonistes de l'escena de blues i swing de Barcelona i juntament amb la seva banda The Big Bet actuaran aquesta nit a les festes de Gràcia.

Plaça del Diamant. 23 hores. De franc.

Gaudí's Pedrera: The Origins. Itinerari on viure un viatge inoblidable pels diferents espais, en què el punt culminant serà un *videomapping* al terrat de la Pedrera, on s'aprofita la singular arquitectura de l'espai per fer un espectacle audiovisual únic.

La Pedrera. Passeig de Gràcia, 92. 23 hores. 10 euros.

Paquito Groove Band. Concert de groove amb aquesta banda liderada per Marc Ruiz, reconegut bateria de l'escena barcelonina.

Milano Cocktail-Bar. 23 hores. De franc.

Girona

CAMPRDON (Ripollès)

Les dues viles de Camprdon. Recorregut pel nucli antic de Camprdon en què els visitants podran conèixer la seva història, des dels seus orígens fins a l'arribada dels primers estiu-jants.

Estació d'autobusos. 17 hores. 8 euros.

Entrevista Halldor Mar El cantautor islandès ha versionat a l'anglès deu cançons catalanes a 'Winds' i és el protagonista d'un llibre CD de David Escamilla

“És un homenatge a la gent de la Nova Cançó”

Marcela Topor
 BARCELONA

Després de l'èxit de l'àlbum *Winds*, en què va versionar deu cançons catalanes en anglès, Halldor Mar és el protagonista del llibre *Vents d'aquí, vents d'allà*, de David Escamilla, un llibre CD que és tot un homenatge a la Nova Cançó.

Véns d'Islàndia, vius a Barcelona i has adaptat a l'anglès algunes de les peces més populars de la Nova Cançó. Com va sorgir la idea del disc 'Winds'?

Tot va començar amb una cançó que no pertany a la Nova Cançó, l'havanera *La bella Lola*. En vaig fer la versió en anglès per a un anunci d'Estrella Damm i va sortir bé, va agradar bastant. Després vam pensar: per què no fer-ne més? I així va néixer l'àlbum.

L'àlbum es diu 'Winds', en referència a la cançó 'Al vent', de Raimon, una de les més emblemàtiques de la Nova Cançó catalana.

Sí, totes les peces del disc pertanyen a la Nova Cançó, excepte *La Bella Lola* i *Remena nena*, de Guillermina Mota, per bé que la cantant també formava part del moviment.

Va ser difícil traduir-les a l'anglès?

En alguns casos va ser fàcil, com *The Wind* o *Paraules d'amor*, de Joan Manuel Serrat. Les més difícils han estat peces de Jaume Sisa o Pau Riba; hi hem hagut de canviar força paraules. Un cop tens l'estructura principal i comences a cantar, t'adones que has de canviar algunes lletres per adaptar-les a la música.

Halldor Mar versiona cançons catalanes a l'anglès. Ara, amb David Escamilla, ha publicat el llibre CD 'Vents d'aquí, vents d'allà' ■ ELISABETH MAGRE

'Winds' és una manera de fer la nova cançó catalana més accessible a tothom

'Remena nena' és ara 'Shake it baby', la mateixa melodia però la lletra en anglès.

És bastant semblant a l'original, però molt més actualitzada. Li vam donar un toc més actual.

La vaig adaptar al meu estil, folk pop rock i guitarres acústiques.

És una bona manera d'internacionalitzar la cançó catalana.

Hem intentat fer les cançons més atractives per arribar a un públic més ampli. És on jo em sento més còmode, és el meu estil. I per als que no parlen català, és una bona manera de conèixer la música catalana i fer-la més accessible a tothom.

L'àlbum és el subjecte del llibre *Vents d'aquí, vents d'allà*, de David Escamilla, que es va presentar al Palau de la Música de Barcelona el 9 de juliol.

Sí, és un llibre CD. En David és un gran coneixedor de la Nova

Cançó; ha escrit biografies de Serrat i Llach. Cada capítol està dedicat a una cançó de l'àlbum; per tant, pots llegir sobre les cançons i, després, escoltar-les. El llibre és un homenatge a la Nova Cançó i tots els somiadors que l'han feta possible a través dels ulls d'algú d'Escandinàvia però que també se sent aquí com a casa.

Viu a Catalunya des de fa 22 anys.

Vaig passar la meua infància i vaig fer els estudis a Islàndia i, poc després, vaig venir a Barcelona per estudiar guitarra clàssica. La meua idea era quedar-me un parell d'anys, però vaig conèixer una noia que ara és la

meua dona i mare dels nostres tres fills.

També ets professor de música i membre del grup Wiggum.

És un grup d'*indie rock* i cantem en castellà. Ja hem publicat dos àlbums i fem concerts per tot Catalunya. Però abans d'això, vaig tocar a quasi tots els pubs irlandesos de Barcelona! De fet, és així com vaig començar. Vaig venir aquí per estudiar guitarra, però després de set anys se'm va acudir que també podria cantar, i això que no havia cantat mai seriosament abans. Per tant, la meua carrera de cantant va començar a Barcelona i, des de llavors, ja no he parat. ■

► 18 Agosto, 2015

AGENDA

Si voleu publicar una activitat en aquesta pàgina o a l'agenda digital de La Vanguardia, entreu i creeu el vostre compte a: www.lavanguardia.com/agenda

Barcelona ciutat

Cinema solidari. Projectió de *La tоста valiente* (1987), de Jerry Rees, una pel·lícula d'animació que va tenir una gran influència en el film *Toy Story*. Quan la família d'un nen, que cuida la seva col·lecció de petits electrodomèstics com si fossin un tresor, es ven la casa de camp, els electrodomèstics no es rendeixen a l'abandonament i decideixen deixar la casa per anar a buscar el seu jove amo.
CaixaForum. Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8. 17.30 hores. 4 euros.

La biblioteca va de festa. Activitat amb motiu de la festa major de Gràcia en què l'artista afganesa Kubra Khadem presentarà els seus treballs en el camp de la performance a l'Abganistan. La xerrada tindrà notes autobiogràfiques que ajuden a comprendre la complexitat i la dificultat de ser una dona artista i de reivindicar-se com a tal.
Biblioteca Vila de Gràcia. Torrent de l'Olla, 104. 19 hores. De franc.

Experiment 1.0. Concert de jazz manouche, amb el quartet format per Albert Bello (guitarra), Oriol Saña (violí), Vivien García (guitarra) i Queralt Camps (contrabaix).
Milano Cocktail Bar. Ronda Universitat, 35. 21 hores. De franc.

Nits Gaudi: Andrea Motis & Joan Chamorro Group. El conegut tàndem jazzístic farà un espectacle ple de matisos on es podran sentir grans estàndards del jazz passats pel filtre Motis-Chamorro amb un taló de fons immillorable: la Torre Bellesguard d'Antoni Gaudí. Estaran acompanyats per Josep Traver a la guitarra.
Torre Bellesguard. Bellesguard, 16. A partir de les 21.30. A partir de 27 euros.

Gandules 15. Projectió d'*Ain't no Tomorrow* de Tanada Yuki (Japó, 2008). Una pel·lícula basada en el manga d'Akira Saso, en què diversos alumnes d'un institut japonès descobren la seva sexualitat durant l'estiu, com un pas previ ple d'equivocs cap a l'època adulta. No recomanada per a menors de 18 anys.
CCCB. Montalegre, 5. 22 hores. De franc.

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL VALLÈS + JAN LISIECKI
Festival de Torroella de Montgrí
Auditori Espai Ter
22 h (42-55 euros)

■ El Festival de Torroella, sempre preparat per ser plataforma de projecció de nous talents, aposta avui per un pianista molt jove que ja ha debutat en importants sales de música, entre les quals el Palau de la Música, on va poder demostrar la seva tècnica amb els **12 estudis de l'op. 10** de Chopin. Avui toca en concert amb l'Orquestra Simfònica del Vallès

Lisiecki i Chopin a Torroella

MARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

Ja li va posar l'ull a sobre la direcció artística del Palau de la Música Catalana quan va decidir incorporar-lo al generós cicle Palau 100 Piano de la

lonès—es va presentar en concert, acompanyat de l'Orquestra Simfònica del Vallès, que dirigeix el valencià Rubén Gimeno. El resultat d'aquest treball es podrà sentir avui a l'Espai Ter de Torroella.

Lisiecki, que va complir els 20 anys el març passat—el pia-

Precisament del compositor polonès oferirà avui els seus únics dos concerts per a piano i orquestra: el *Núm. 1 en mi menor* i el *Núm. 2 en fa menor*, compostos entre el 1829 i el 1830, i que destaquen per l'originalitat de la forma, segmentada i gens afi al sonatis-

Amb vint anys complets al març, Lisiecki és el pianista més jove que ha trepitjat Torroella

primavera passada. El jove Jan Lisiecki va fer llavors un recital amb un programa d'ampli espectre, començant per obres de Bach i afegint-n'hi d'altres de Paderewsky, Mendelssohn i, per descomptat, Chopin. Paral·lelament, el Festival de Torroella va posar en marxa una producció pròpia en la qual el jove pianista canadenc —d'origen po-

nista més jove que haurà passat per Torroella—, és un destacat prodigi de la nova generació de músics al piano que està revolucionant les principals sales de concerts. Després que Deutsche Grammophone es fixés en ell per gravar els *Estudis* de Chopin, la seva carrera va rebre una empenta i avui se'l reclama com a especialista en Chopin.

me convencional. Lisiecki aporta la seva vitalitat juvenil, el seu virtuosisme i dinamisme i, per què no?, la seva naturalitat ja contrastada a unes peces que ja són brillants i expressives per si mateixes. Obres d'aquesta pianística chopiniana limítrofa amb un romanticisme elegant i gens fogós. El Festival de Torroella compta en aquesta producció amb la col·laboració de la Fundació Banc Sabadell.●

Razz & Bounce. Sessió de la mà dels dj Muly i Mime, que punxaran ritmes Hip Hop, R&B o Dancehall.
Sala Razzmatazz. Almogàvers, 122. Barcelona. 23.45 hores. 17 euros.

Barcelona

SITGES (Garraf)
Concert d'orgue. A càrrec de l'italià Mauro Castaldo, que interpretarà obres pròpies i de G.M. Trabaci, G. Salvatore, F. Durante, D. Scarlatti, N. Porpora, V. Bellini i G. Martucci.
Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla. Plaça del Baluard, s/n. 22 hores. De franc.

Tarragona

CAMBRILS (Baix Camp)
Cicle Punks de Música Cambrils. Concert xaranga amb el grup Bandsonats.
Plaça del Pòsit. 1. 20 hores. De franc.

Girona

LA SELVA DE MAR (Alt Empordà)
La matemàtica de la història - Alexandre Deulofeu o el pensador global. Xerrada sobre aquest filòsof empordanès que va crear la teoria que permet predir els esdeveniments històrics i entendre el passat i el futur. La sessió serà impartida pel seu nét, Juli Gutiérrez Deulofeu.
Centre Cultural Les Escoles. Carretera de Port de la Selva, 11. 19.30 hores. De franc.

LES PRESES (Garrotxa)
Ésdansa'T. Comença la quarta edició dels tallers de dansa tradicional per a adults de l'Ésdansa, el Festival Internacional de Música i Dansa de les Preses. La novetat més destacada d'enguany és que l'Ésdansa'T es duplica i enceta dues línies formatives: dos itineraris dedicats a la dansa amb l'objectiu de ballar i fer ballar. Mentre que en el primer itinerari es podran aprendre danses tradicionals catalanes i d'arreu del món, en el segon s'hi inclouran també diverses sessions sobre creació i formació. Actuació a partir de les 21.30 h dels grups Ivuixka (Rússia) i Camagua (Cuba).
La Fageda. s/n. Durant tot el dia. Cal inscripció prèvia: www.esdansa.cat.

L'“Homo wi-fi”

Els turistes exigeixen bona connexió a internet en els destins de vacances per a mòbils i tauletes

Hotels i restaurants inclouen l'accés en la seva oferta però cada cop els és més difícil rendibilitzar-lo

CARMEN JANÉ
BARCELONA

É belloooooo estar sempre connectada i parlar amb els amics quan viatges. Jo sempre estic mirant el mòbil. L'any passat a Miami, també», proclama al passeig de Gràcia Alessia. L'afirmació no surt d'una massa de quinze anys endollada sinó d'una

dona de quaranta que acaba d'arribar a Barcelona des de Venècia, on resideix, per passar uns dies de vacances. Missatges per Whatsapp, correus, fotos i GPS formaran part de la seva rutina els pròxims dies. I per descomptat, l'hotel que han escollit ella i la seva amiga Laura té wi-fi. I la seva tarifa de dades inclou viatges a l'estranger.

No són les úniques. La imatge del turista ha substituït la càmera de fotos i el mapa de paper pel mòbil i el pal de selfie. Smartphones per fer-ho tot: fotos, missatges, apps, GPS, consultes sobre locals, xarxes socials... Ningú surt de casa, i encara menys viatja, sense el mòbil ni la tauleta. En un intens recorregut pel centre de Barcelona, només una jove turista coreana, Natali, va explicar que no accedia a internet perquè és bo «no connectar-se per vacances», mentre la seva amiga anava teclejant amb fruïció el mòbil, tot i que explicava que sense estar connectada a inter-

Barcelona Wi-fi, el servei gratuït de l'Ajuntament, ha batut al juliol el rècord d'usuaris

net. Anotava les seves impressions des de la cua de la Casa Batlló sense aixecar la vista cap a l'edifici.

Si fa 15 anys, el wardriving, que és com es coneixia el rastreig de xarxes sense fil quan eren escasses, era una activitat de hackers, que no dubtaven a marcar amb codis escrits en guix (warchalk) les parets de les zones amb connexió, ara això es fa amb el mòbil a la mà i caminant, i molts restaurants ni anuncien que tenen wi-fi per a clients. La connexió sense fil alterna amb la mòbil 3G o 4G. Tot depèn de la generositat de l'operador mòbil.

«Si hi ha wi-fi, millor, però si no, faig servir la meua tarifa de dades. El meu operador, T-Mobile, em dona minuts i missatges gratis a tot Europa», explica el nord-americà John durant un passeig en bicicleta pel Gòtic, seguint un guia que dona les instruccions via bluetooth al mòbil de cada un dels seus clients. L'holandès Rob, en canvi, carrega els seus mis-

Un home es connecta a Barcelona Wi-fi, al passeig Marítim.

Dues turistes italianes amb mòbil i tauleta al passeig de Gràcia.

Alerta per inseguretat

Les xarxes obertes poden facilitar el robatori de dades personals a internet

C. J.
BARCELONA

A Barcelona funcionen uns 600 punts municipals d'accés a internet i un nombre indeterminat d'accesos privats. No només cases, sinó hotels, restaurants, bars, empreses i centres de negocis disposen dels seus. Molts els obren als seus clients de manera que ja és part del servei que ofereixen. I el públic ho agraïx,

però no tothom sap que han de vigilar el seu equip com la seva bossa, i no només físicament. Els enginyers de telecomunicacions, a través del col·lectiu Telecom.cat, acaben de llançar una advertència contra les xarxes obertes (sense contrasenya) d'accés sense fil a internet i el robatori d'informació.

Telecom.cat, en el seu informe Societat i Telecom 2015, en el qual tam-

bé reclamen més infraestructures d'internet en polígons industrials i en avions, alerten que «les xarxes que se'n ofereixen en bars, hotels, comerços i altres espais de pública concurrència són de dubtosa seguretat». Segons la seva opinió, hi ha una «baixa seguretat de les xarxes en si mateixes» i, a més a més, «cal afegir-hi el mal ús i el desconeixement dels usuaris, com també la mala fe

d'alguns individus que s'aprofiten dels forats de seguretat», insisteix l'informe.

«Amb un ordinador i alguns programes, es pot vigilar l'activitat que porten a terme altres usuaris a la mateixa xarxa, i si la configuració de la xarxa ho permet, algú pot estar mirant», adverteix Joan Solé, president de Telecom.cat, que recorda que els administradors d'aquest tipus de

xarxes solen garantir l'accés però no sempre tanquen bé la porta. «He trobat xarxes públiques molt ben assegurades i altres no tant. Tot depèn del protocol de seguretat que utilitzen, i el de casa sol ser fàcil de trencar», explica Michael Fontaine, informàtic francès que està de pas per Barcelona.

Els enginyers de telecomunicacions no estan sols en la seva croada. Diversos organismes de seguretat han advertit contra les wi-fi gratuïtes i lliures, i asseguren que en cas de necessitar connectar-se a internet sempre és més segura la connexió 3G mòbil. «Les wi-fi públiques són per fer-les servir, però amb cura. La gent no les hauria de fer servir per consultar informació que conside-

▶ 17 Agosto, 2015

satges a la tarifa de l'empresa, fins i tot estant de vacances. «Jo no pago, paguen ells», diu somrient mentre recorre la Vila Olímpica amb el mòbil a la mà.

Els operadors d'altres països, com els espanyols, no solen incloure altres destins en les seves tarifes planes, i els intents de la Comissió Europea per reduir el preu de la factura a l'estranger no han sigut suficients. Domenico i Serena, turistes italians, estalvien dades fent servir només el GPS del mòbil. «El fem servir el mínim, només per saber on som». I la resta del dia, busquen connexió a bars i hotels.

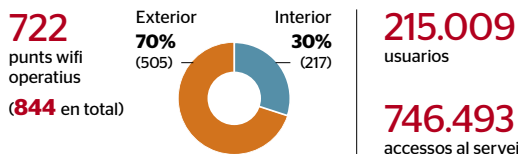
XARXA MUNICIPAL // Barcelona Wi-fi, el servei municipal de connexió sense fil, que acaba de fer sis anys, ha batut el rècord aquest juliol. Es tracta d'una connexió limitada, de baixa velocitat per no competir amb els operadors, però que compta amb més de 600 punts d'accés a tota la ciutat assenyalats amb un cartell blau. Només s'ha de donar un número de mòbil i registrar una contrasenya. Si es vol més ample de banda, la mateixa empresa ofereix un servei *premium*, no tan ben assenyalat com el primer, que s'ha d'anar buscant. «És cert que no n'hem fet publicitat, però està funcionant força bé entre els usuaris», admet Joaquín Galí, conseller delegat del grup Euronet, que és qui proporciona el servei mu-

JOAN PUIG

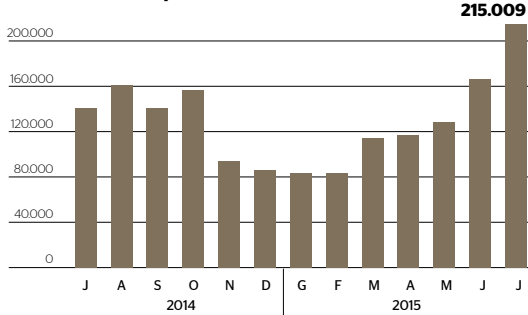

LES XIFRES DEL SERVEI DE WIFI MUNICIPAL

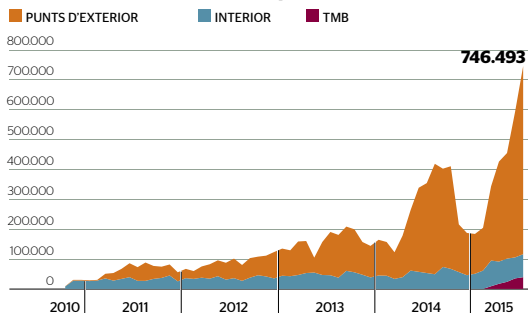
JULIOL DEL 2015

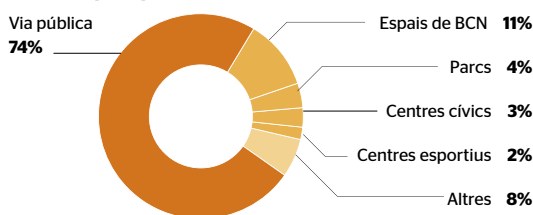
Usuaris l'últim any

Connexions al servei des de la posada en marxa

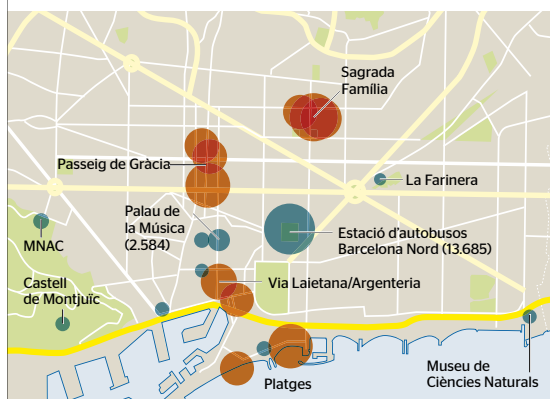
Accessos per tipus de centre

Punts de connexió més usats

PER NOMBRE D'USUARIS EL JULIOL

● INTERIOR ● EXTERIOR

Font: Ajuntament de Barcelona

EL PERIÓDICO

nicipal i principal proveïdor a Espanya d'internet sense fil a hotels i aeroports.

«Fins fa poc els hotels tenien poc marge de guany per habitació per oferir internet de qualitat. Ara sembla que es comença a reactivar però no tant com a fora d'Espanya, on el creixement de les wi-fi està sent espectacular. Un hotel de tres estrelles sol oferir una wi-fi justeta, de poca qualitat i de vegades insegura. Si és de més categoria, hi ha una internet de més qualitat que es paga», assenyalà Galí.

No obstant molts clients es resisteixen a pagar per aquest servei i reclamen que la connexió sigui gratuïta i fiable. «Els hotels tenen un problema. Fa uns quants anys, el client connectava un ordinador i mirava el correu. Ara els arriba una família amb quatre membres, tots amb mòbil i no només volen missatges. Volem veure vídeos, jugar amb la consola... I cada un amb el seu aparell. Això suposa un ample de banda que és car de mantenir», comenta Toni Mascaró, consultor de turisme. «¿Què fan? O ho cobren a part o ho fan servir com a eina de màrqueting i donen internet gratis a canvi de fer un 'M'agrada' a la pàgina de Facebook. Que el client no s'emporti una mala experiència», afirma.

Room Mate, una de les cadenes hoteleres pioneres a oferir wi-fi gratis als seus clients, ha començat a do-

nar-ne també en mobilitat gràcies a un dispositiu mòbil que permet connectar fins a cinc aparells. «Per a nosaltres és una inversió, no una despesa, perquè ens fidelitza els clients», assegura una portaveu. També els apartaments turístics han fet de la wi-fi un dels seus reclams. «El 90% dels nostres associats ofereixen connexió gratuïta, sobretot pel Mobile World Congress», afirmen la patronal Apartur.

Els restaurants també viuen aquest furor per la connexió. «Vam posar una wi-fi al restaurant i ara n'hem posat a la terrassa, i estem pensant si posar endolls, perquè cada cop més gent ens demana poder carregar el mòbil. Ja ni pregunten si hi ha wi-fi, es connecten. És un servei que dónes», explica Carlos Villar, director del restaurant Navarra. «I no és cert que es passin tot el matí amb un cafè. Això només és el 5%».

Terrasses i restaurants es plantegen no només ampliar la connexió sinó posar endolls per als aparells

MONICA TUDELA

Una dona es connecta amb el portàtil en un xiringueto.

REGLES BÀSIQUES

DESACTIVADA SEMPRE

Anar pel món amb la connexió wi-fi del mòbil activada per defecte és una solenne tonteria. No només gasta més bateria sinó que a més s'està exposat a rastrejos o que algú accedeixi a dades. I el mateix passa per albluetooth. «Si alguna cosa sobre, hi pot haver algú mirant», recorda Lozano.

RES DE COMPARTIR

Compartir internet és molt bonic, però només amb coneguts. És una altra de les opcions mòbils que molta gent té activada per defecte i que no té cap sentit.

rin molt important per a ells, com el seu compte bancari, el correu electrònic o el Facebook», assenyalà Marco Antonio Lozano, tècnic de seguretat de l'Institut Nacional de Ciberseguretat (Incibe).

SENSE RASTRE // Si algú capta informació sensible a través d'aquest tipus de xarxes i la fa servir per cometre un delictes ningú s'acabarà adonant de com la va obtenir. L'atac més possible a través d'una xarxa insegura és el que es coneix com a *man in the middle* (un home al mig). «Si algú es connecta amb un ordinador a una xarxa insegura, pot aconseguir que tothom passi per la seva màquina i els altres usuaris accedeixin a pàgines falses que ell els mostra quan es

Un ordinador i programes permeten a un 'hacker' accedir a informació confidencial del dispositiu

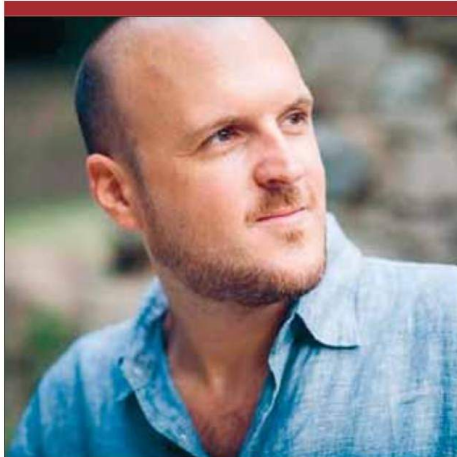
connecten. Obtenir les claus bancàries es pot fer, però per fer transaccions ja no és tan fàcil perquè els bancs solen aplicar mesures de seguretat alternatives, com per exemple missatges al mòbil o targetes de validació», afirma Lozano. ■

► 17 Agosto, 2015

L'agenda

www.elpuntavui.cat/agenda

El pianista Alex Alguacil ■ PALAU DE LA MÚSICA

El pianista Alex Alguacil, avui al Palau de la Música

BARCELONA
21.00 CONCERT

Un dels pianistes catalans amb més projecció torna al Palau després de debutar-hi com a guanyador del concurs internacional Ricard Viñes. Obres de Brotons, Casablanca, Granados, Mompou i De Falla.

El cantant de Brams durant una actuació ■ ARXIU

El grup combatiu Brams se suma a les festes de Gràcia

BARCELONA
23.10 CONCERT

Brams, el reivindicatiu grup del Berguedà liderat per Francesc Ribera, *Títot*, passa per les festes de Gràcia en la seva gira per celebrar els 25 anys d'ament dels escenaris.

BARCELONA EXPOSICIÓ

Alvar Aalto. 1898-1976.

Arquitectura orgànica, art i disseny.

Gran retrospectiva al CaixaForum sobre aquest arquitecte finlandès. La mostra presenta una àmplia panoràmica de la vida i producció d'aquest artista, s'atura en els seus edificis i dissenys més representatius i desvela nombrosos aspectes nous de la seva producció. Inclou dotze maquetes històriques i més d'un centenar de peces així com obres d'altres artistes amb els quals va compartir amistat.

BARCELONA EXPOSICIÓ

'Beatles forever'.

Aquesta exposició a la Galeria Johnson commemora el concert dels Beatles de l'inoblidable concert del 3 de juliol del 1965 a la plaça Monumental de Barcelona. És una retrospectiva d'unes vint fotografies seleccionades del grup de pop anglès que il·lustren els seus inicis.

BARCELONA 12.00 CONCURS

Concurs infantil de puzzles i campionat de dominó per a adults. En el marc de les festes del barri de Gràcia, a la travessera de Sant Antoni 27 es duran a terme aquestes dues activitats.

BARCELONA 20.00 CONCERT

WTF Jam Session.

L'emblemàtica sala Jamboree proposa tots els dilluns aquestes *jam sessions* on tenen cabuda gèneres tan variats com el jazz, el *funk* o el *hip-hop*.

BARCELONA 21.00 CONCERT

Nono Fernández Trio.

Aquest artista gadità establert a Barcelona, en l'actualitat és membre de la *big band* Jazz Terrassa dirigida per John Dubuclet. Ha format part de grups com Mitchell Terrassa Quartet, Barcelona Hot Seven i La Vella Dixieland. Aquesta nit actua al Milano Cocktail Bar (ronda Universitat, 35).

BARCELONA 22.00 CONCERT

Nit de ball folk. Aquesta nit a les festes de Gràcia, concretament a la plaça de Sol, està dedicada als balladors de folk i a tot-hom qui s'hi vulgui sumar amb la Nit de Ball Folk a càrrec dels grups La Cobleta de la Copeta i els Morena amb el seu espectacle *Tradipatxanga summer tour*.

BARCELONA 22.30 CONCERT

Jorge Riba e Banda.

El músic, cantant i compositor brasiler Jorge Riba amb més de 30 anys de

carrera artística, va participar activament en la creació i desenvolupament del moviment sambista. Fa pocs anys Jorge decideix presentar el seu treball en solitari, una música de fusió caracteritzada per la mescla de samba tradicional, ritmes africans, *bossa nova* i la samba jazz. Al Harlem Jazz Club (carrer comtesa de Sobradriel, 8).

BARCELONA 23.00 CONCERT

Jorge Sarraute Trio.

Dins el programa de les festes de Gràcia es troba el concert de Mar Brava al carrer de Puigmartí a les 22.30 h, el concert de Jorge Sarraute trio, al carrer de Ciudad Real a les 23 h i el concert de Son de l'Havana al carrer Fraternitat de Baix a la mateixa hora.

CERCS

12.30 VISITA

Visita a la presa de la Baells. La visita guiada al pantà de la Baells inclou conèixer l'interior de la presa, una de les infraestructures hidràuliques més importants del país. La sortida també serveix per conscienciar de la importància dels embassaments en la gestió de l'aigua, el procés de la transformació de la força de l'aigua en energia elèctrica i, molt especialment,

de l'estalvi d'aigua i energia. El punt de trobada és la mateixa presa.

IGUALADA

10.00 FESTA MAJOR

Festa major d'Igualada.

Des de les 10 del matí i fins a les 10 de la nit en diferents espais d'Igualada hi haurà diferents activitats, com el concurs d'escacs, una *master class* de batucada, la presentació del llibre *L'asil de Sant Crist d'Igualada*, un tast de pomada, el pregó que dona el tret de sortida a la festa, una cursa d'orientació en què la cervesa té un paper molt important per acabar la jornada amb els assajos a la fresca.

▶ 16 Agosto, 2015

GIRONA: ANS I SÈCLES D'ART I D'ARTISTES

TEXT **XAVIER VALERI**

Format a Olot, París i Roma, Miquel Blay i Fàbregas (Olot, 1866-Madrid, 1936) ha deixat un llegat d'escultures que adornen per exemple el Jardí Botànic de Buenos Aires, la façana del palau de la Música Catalana a Barcelona, o el parc de l'Oest de Madrid. Els millors museus d'art del món tenen a les seves sales escultures de Blay, que escenifiquen la vida o figuren personatges rellevants de finals del segle XIX i començaments del XX.

Format dins els canons del realisme, va progressar sota les directrius dels Modernisme fins a convertir-se en un referent del moviment que va sacsejar la Catalunya que sorgia de la Renaixença literària. Blay va ser un escultor que va viure, va treballar i va morir lluny d'Olot. Això no obstant, Olot va sembrar, va regar i va femar la seva puixança i va posar els aspres que el van afermar com un escultor de fama internacional perdurable en el temps. Des del 17 de juny del 1914, l'avinguda més important d'Olot, el firal, porta el nom de Passeig d'en Blay.

Blay va obrir els ulls al món el 4 d'octubre del 1866 dins d'una família humil. Francesc Blay, el seu pare, va treballar de teixidor i de paleta. Dolors Fàbregas, la mare, era sastressa (Ferrés Lahoz, Pilar. *Miquel Blay i Fàbrega-1866-1936*; Girona, Editorial Llibres de Batet). Va tenir vuit germans, dels quals en van sobreviure tres. Com molts altres adolescents olotins, va anar a l'escola pública de l'Hospici i a casa seva van reforçar els estudis bàsics amb classes a l'Escola Pública de Dibuix d'Olot. Va començar a treballar al taller de sants de l'Art Cristià, creat feia poc pels germans Joaquim i Marià Vayreda i el director de l'Escola Pública de Dibuix, Josep Berga i Boix. La funció del taller era donar una sortida laboral als alumnes del Centre Artístic i Cultural d'Olot (Escola d'Art d'Olot). Va combinar el taller amb l'escola d'art, que llavors era la pedrera de la qual sortirien generacions d'artistes que estarien al capdavant de l'art català.

Amb 22 anys era un expert modelista del taller i un alumne molt avançat. Els mèrits li van valdre per fer l'esbós del gegant d'Olot, que ara presideix les festes. Va fer el gegant perquè ja havia guanyat premis locals i era conegut per les exposicions. També va obtenir el reconeixement d'escultors com Josep Llimona i Antoni Caba, que li van aconsellar marxar d'Olot i anar a París a ampliar els estudis.

UNA NOVA VIDA A PARÍS

El 1888 li va arribar l'oportunitat que li canviaria la vida. Joaquim Vayreda formava part de la Diputació de Girona i va proposar la creació d'una beca d'ampliació d'estudis a l'estranger per a joves escultors. En aquell temps, l'escola de Belles Arts d'Olot depenia de la Diputació de Girona. Atès el seu pes en els àmbits de l'art i la cultura, la beca va ser convocada per la Diputació de Barcelona. L'Ajuntament d'Olot va proposar Miquel Blay per a la beca pensionada. L'ajut va ser aconseguit per Blay després d'un concurs fet a l'Hospici, al qual va presentar l'obra *Caritat*, una escultura d'1,17 metres d'alçada que representa una dona dreta que sosté un nen en braços i en té un altre als peus.

A la tardor del 1888 ja estava establert a París, on anava a l'Académie Julian, amb el professor Henri Chapu, i també a l'École Nationale et spéciale des Beaux Arts. S'hi va adonar que havia de renovar els conceptes apresos a Olot i li costava, perquè encara no dominava el francès. La vida a París també era dura, i el mes de maig del 1891 va morir el seu mestre Henri Chapu. El setmanari *Lolotí* va informar de la mort i va precisar: «Afortunadament, el nostre amic, Miquel Blay, tenia ja corregit per ell l'esbós de l'estàtua que envià a Girona, quan acabí la pensió». Un mes més tard, *Lolotí* explicava que «el pare del reputat escultor Miquel Blay va tenir la desgràcia de caure d'una bastida aïllada de tres pisos. Fou recollit sense esperances de vida i avui continua en estat llastimós».

La mort de Chapu va fer que Blay decidís exhaurir l'any de beca que li quedava a Roma, on va compartir taller amb el pintor argentí Carlos Baca Flor. La premsa olotina informava de l'evolució de l'escultor, el qual ja era tingut en molta consideració: «Hem vist

Olot ultima l'Any Blay

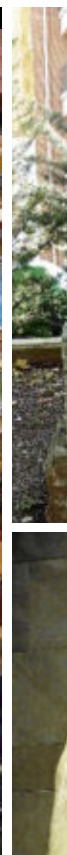
L'Institut de Cultura de la capital de la Garrotxa ha decidit dedicar l'any 2016 al destacat escultor modernista, coincidint amb el 150è aniversari del seu naixement

–publica *Lolotí* el 14 d'agost del 1892– una fotografia del grup escultòric que el nostre compatriota Miquel Blay, des de Roma, ha enviat a l'exposició de Belles Arts de Madrid. Representa un vell i una nena pobres, abandonats, arruïnats de fred. Sobre un banc de mala mort, tremolen. Ella té inclinada la testa sobre el pit del vell». L'escrit de *Lolotí* aprofita l'escultura per fer crítica social: «Dos éssers abandonats, víctimes de la misèria, tal volta pròxims a un terrible desenllaç, dels que amb tanta freqüència tenen lloc en el segle dels diners, de les disbauxes i de les bacanals inacabables». Blay, més tard, va posar el títol *Els primers freds* a l'escultura fotogràfica. *Els primers freds* va guanyar la primera medalla a l'Exposició Nacional de Belles Arts de Madrid.

Els bons resultats obtinguts a Madrid van ser ben valorats a Olot. El 12 de març del 1893, *Lolotí* va comentar que l'esdeveniment més important de la setmana havia estat l'arribada de Miquel Blay, procedent de Roma. El Centre Catalanista el va festejar amb un banquet. Blay va arribar a Olot amb fotogra-

fies d'un cap d'apòstol i el bust d'una nena anomenada Margerithina. La Margerithina va anar a l'Exposició General de Belles Arts de Barcelona, amb una escultura de Joan Pere Fontanella. La Margerithina i en Joan Pere Fontanella li van valdre el premi Infanta Isabel a la millor obra escultòrica d'autor nacional i Diploma del Mèrit. Tot i que la premsa va considerar que Barcelona havia menystingut l'autor olotí pel fet d'estar lligat al Cercle Artístic de Sant Lluc, d'orientació catòlica, el guardó li va suposar prou reconeixement en el context artístic com perquè Blay decidís establir-se a París.

El juliol del 1894, Blay tornava a estar submergit a l'ambient artístic de la capital de França i iniciava els dotze anys més rics en realitzacions de la seva vida. Poc després d'arribar, el 30 de novembre es va casar amb Berthe Picard a l'església de Saint Pierre de Roule, a Neuilly. El 1896, Joaquim Cabot i Rovira va visitar Blay a París i ho va explicar per escrit al seu amic Caselles, el qual va publicar l'experiència de Cabot. Un taxi amb

► 16 Agosto, 2015

cavalls va dur Cabot a la Rue de Forneaux, on hi havia el taller de Blay. Per aquell temps treballava amb *Dona i flors*, *Ondina*, *Flor boscana*... Eren obres de temàtica modernista, amb clares reminiscències de Rodin i Meunier. El 1899 *L'olotí* afirmava que al Saló de Belles de París ressaltaven dues escultures de Miquel Blay: *La fe i l'esperança*. Les obres presentades als salons li van valdre perquè el fessin cavaller d'honor de la Legió Francesa. El 1901, la revista *Sancho Nova* explica: «A hores d'ara, Blay es troba al Bidasoa, on treballa per la municipalitat de Portugalete». Blay instal·lava el monument a l'enginyer Victor Chavarri (va ser uns precursor dels alts forns de Biscaia). El conjunt escultòric està format per un bust i, sobre la base de granit gris, les figures de dos obrers.

DE MADRID A AMÈRICA

Per poder atendre encàrrecs oficials de l'Estat Espanyol, el 1906 es va establir a Madrid, on va continuar el que havia après a França, però hi va afegir robustesa, moderació estètica i serenitat en l'expressió. La fórmula li va servir per presentar-se a l'Exposició Internacional de Belles Arts de Barcelona del Cercle Artístic Sant Lluc. A la capital de Catalunya hi va fer el relleu al·legòric *La cançó popular* a la façana del Palau de la Música Catalana. El seu nom va arribar a l'Amèrica del Sud. Per exemple, la revista *El Fluvial* del 27 de maig del 1908 informa que «en el concurs internacional celebrat a Buenos Aires per premiar el millor projecte a la independència argentina, Miquel Blay ha guanyat el primer premi». Des de l'Argentina, Blay va fer molta escultura monumental i pública per a ciutats en expansió de l'Amèrica Llatina. El 1908 va guanyar la Medalla d'Honor de l'Exposició Nacional de Belles Arts de Madrid, amb l'obra *Eclòsia*. El desembre del 1908, va obtenir una plaça d'acadèmic numerari a la Real Academia de Bellas Artes de San Fernando. El càrrec li va suposar una plaça de professor interí a l'Escola Especial de Pintura Escultura i Gravats de Madrid.

El 1910, Olot el va nomenar fill predilecte. La continuada publicació dels èxits internacionals a la premsa i els reconeixements de les autoritats van convertir Blay en una persona molt admirada. El juliol del 1912 va tornar a Olot. El Deber va exposar: «Després de 15 anys d'estar allunyat de la seva ciutat, el passat

FOTOS:

► **Sobre aquestes línies, un retrat de l'escultor olotí Miquel Blay.**

XAVIER VALERI

1. La cançó popular (1907) una obra de Miquel Blay a la façana del Palau de la Música Catalana de Barcelona.

2. La lectura, escultura situada precisament al passeig d'en Blay d'Olot.

3. Detall d'Esperança (1899), una obra de Miquel Blay que es conserva al Museu de la Garrotxa.

XAVIER VALERI

4. El rostre del gegant d'Olot va ser dissenyat per Blay.

5. Dona amb flors (1899).

6. Els primers freds va ser premiada a l'Exposició Nacional de Belles Arts de Madrid. XAVIER VALERI

dilluns va arribar amb el tren de les 7 de la tarda. Els tallers i les fàbriques havien plegat abans d'hora, per la qual cosa una gentada imposant ocupava les andanes de l'estació. A la gentada, hi estaven representades totes les classes socials. Al capdavant els membres de l'Ajuntament i els representants de les entitats. La banda municipal executà algunes composicions per esperar l'arribada del comboi. Quan arriba el tren, en van baixar Miquel Blay, la seva esposa, les seves cinc filles i la seva mare. En el precís moment, la multitud va esbotzar una forta ovació que va durar molta estona. També van baixar alguns artistes i amics que l'havien anat a rebre a l'estació de Sant Esteve d'en Bas. Blay i la seva família van haver d'obrir-se pas entre la multitud per poder pujar al carruatge que els va dur a l'Hotel Europa. Al vespre, les entitats corals El Laurel i La Violeta van anar a fer-li serenata. Van cantar-li algunes composicions molt escollides del Mestre Clavé. En Blay els va osequiar amb pastes».

El 1914 l'Ajuntament va aprovar denominar Passeig d'en Blay la principal avinguda de la ciutat (el Firal). En aquest

mateix any, va acabar el monument al comte Romanones. El 24 d'agost del 1925, Blay va ser sorprès a Olot. Ho va explicar la revista *El Deber*: «No fa gaires setmanes vam sorprendre Miquel Blay, quan davallava de la parròquia de Sant Esteve. I la nostre intimitat ens va permetre dir-li: ja deuen venir del Roser, oi...?». Blay els va respondre que un olotí no pot estar-se d'anar a veure una obra monumental que ja l'encisava a la seva joventut i que quan més vell es feia més li agradava.

La revista *La época* explica una visita per aquell temps a l'estudi de Miquel Blay al carrer Pinar de Madrid: «En una de les grans sales ens aturen les obres en execució, entre les quals destaca el monument a Pi i Margall, el qual ha de fer pujar encara més l'obra de l'escultor. Més enllà alguns capricis de l'artista, com el que ha titulat *La il·lusió que passa*. La il·lusió és una dona de contorns vagues, de bellesa ideal. També un home despulat fet en bronze es debat entre les onades de la vida que el tanquen i procura atrapar-la [la dona]. Però la il·lusió a la vida és només somni. El marbre de Blay es tanmateix una realitat en art. Una realitat de bellesa de vida. Però no hem de parlar avui de l'estudi del gran escultor, ni de totes les seves creacions en art. Perquè la causa de la nostra visita és una sola gran obra. És un Crist. Poc freqüent és en el nostre temps que els artistes pintin o esculpeixin la imatge del crucificat. Per això l'obra és més interessant. Aquest Crist ha estat encarregat a Miquel Blay per a una església gòtica per cert la que els jesuïtes posseeixen a Gijón».

El 1926, Olot li va fer un homenatge, en el qual li van lliurar el títol de Fill Predilecte en pergamí. Poc després, se'n va anar a Roma per fer-se càrrec de la direcció de l'Acadèmia Espanyola de Belles Arts. Era un títol nomenat pels membres de l'Acadèmia de Belles Arts de San Fernando de Madrid. En aquesta època va modelar el grup monumental de la Font de la Plaça d'Espanya de Barcelona, de l'arquitecte Josep Maria Pujol. A l'agost del 1933, va morir la seva mare, Dolores Fàbregas Cambres a Barcelona.

El 1933, Miquel Blay va tornar a Madrid, on va modelar el grup escultòric de la façana del Banco Vitalicio. El 22 de gener del 1936, un atac cerebral va fulminar la vida de l'escultor. El ferretre va ser dut sobre les espatlles dels seus condeixebles al cementiri de San Lorenzo, a Madrid. ►

► 15 Agosto, 2015

El Palau de la Música se ha gastado ya cuatro millones por el 'caso Millet'

COSTES JUDICIALES/ La institución pedirá en el juicio 36 millones por el expolio protagonizado por el anterior presidente, así como los gastos en abogados, auditores y tasadores que ha tenido que afrontar.

Tina Díaz. Barcelona

Seis años después de salir a la luz, el caso Millet sigue muy presente en las cuentas del Palau de la Música Catalana. Primero, por el saqueo por parte del anterior equipo gestor liderado por Félix Millet y Jordi Montull, que la institución cultural cifra 36 millones de euros, un importe que quiere recuperar en el juicio. Y ahora, por los gastos extraordinarios derivados del proceso judicial, que han lastrado las cuentas de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música Catalana (OC-PMC).

A la espera de que la Audiencia de Barcelona fije día y hora para el juicio, entre 2009 y 2014 el Palau de la Música ha desembolsado más de cuatro millones de euros en concepto de gastos judiciales, como abogados, auditorías y tasadores, entre otros (ver cuadro adjunto).

La institución que preside Mariona Carulla registró unos números rojos de 418.523 euros el año pasado, frente al resultado también negativo de 171.108 euros de 2013. Desde la entidad señalan que este incremento se debe a los gastos derivados del proceso judicial.

El interior del Palau de la Música Catalana, en una imagen de archivo.

HOJA DE GASTOS DEL PALAU POR EL 'CASO MILLET'

En euros	2009	2010	2011	2012	2013	2014	Total general
Abogados	703.167,72	986.056,72	244.899,26	149.229,20	272.597,13	256.269,60	2.612.219,64
Auditorías	210.230,51	918.646,10	-	-	-	-	1.128.876,61
Comunicación, informática y seguridad	134.665,24	148.395,18	5.476,15	-	-	-	288.536,57
Procuradores, notarios, tasadores	-	-	-	-	4.317,67	52.832,77	57.150,44
Total	1.048.063,47	2.053.098,00	250.375,41	149.229,20	276.914,80	309.102,37	4.086.783,25

Fuente: Fundació Orfeó Català - Palau de la Música Catalana

Desde 2009, la institución musical ha podido recuperar 5,91 millones de euros por parte de Millet y Montull.

"La mayoría se recibió al principio", afirma el director general, Joan Oller.

El Palau creó un fondo es-

pecial voluntario en el que acumula los importes que va recuperando del expolio, unos recursos que destina a

La entidad devolvió 1,39 millones al Ministerio de Cultura por subvenciones no justificadas

su vez a financiar los gastos judiciales.

Entre estos pagos figuran la auditoría que realizó Deloitte al Palau y los servicios de abogados prestados por Garrigues y PwC, entre otros.

Además, la fundación ha tenido que devolver 1,39 millones de euros al Ministerio de Cultura. "Eran subvenciones que el Gobierno concedió al Palau pero que no estaban justificadas", explica Oller. "Este importe se destinó a gastos personales de los acusados, como obras en casas particulares o viajes", añade.

Expolio

El Palau pretende recuperar en el juicio 36 millones de euros, dice Oller, aunque un informe de Hacienda contabiliza el saqueo en 24 millones de euros.

"También reclamaremos el gasto judicial cuando termine este proceso", asegura el director general de la entidad.

► 15 Agosto, 2015

Corrupción

Existe tanta corrupción en nuestra sociedad que los ciudadanos estamos inmunizados y la aceptamos como un hecho inevitable. Los sondeos más recientes, a pesar de casos como el Palau de la Música, los Pujol, la trama Gürtel..., me hacen pensar que en las próximas elecciones catalanas y españolas no será determinante la avalancha de la corrupción, según muestra el sondeo del CIS en el que PP y PSOE parece ser que van a remontar las previsiones de voto anteriores. Luego, ¿de qué nos quejamos? Rajoy es de los políticos menos valorados, la corrupción sigue su imparable camino y los ciudadanos nos regimos por no se qué valores a la hora de emitir nuestro voto.

JOSEP MARTÍN COLL

Suscriptor

Sant Cugat del Vallès

► 14 Agosto, 2015

CRÍTICA MÚSICA

Carlos Pérez Cruz

MARCO MEZQUIDA (PIANO)

Es un incordio la imperiosa necesidad que algunas personas tienen de comentarlo todo en toda ocasión y lugar. En el cine, en el teatro o en un concierto, su cuchicheo es una intromisión en la evasión y/o conexión con el hecho artístico, parasitan la propia ensoñación y obstaculizan la inmersión sensorial. Es admirable la poderosa fuerza magnética de Marco Mezquida en toda ocasión y lugar, lo mismo en un restaurante como músico de amenización, en un club de jazz o en un teatro majestuoso, su relato tiene tal capacidad de seducción y su pianismo hipnotiza de tal forma que el cuchicheo queda afeado por el giro simultáneo de decenas de pares de ojos. En el Palau de la Música Catalana, centenares de espectadores quedamos abrochados a la butaca por un silencio de monasterio durante una hora y tres cuartos de música. ¡Qué mejor crítica!

Al final, el público se puso en pie, señal manifiesta de admiración y celebración eufórica de lo que la organización bautizó como «La alternativa», término de evocación taurina (qué poco afortunado paralelismo: jarte versus tortura!) que encierra una connotación primeriza, lo que en el caso de Marco es inexacto. Si acaso la alternativa era para los aficionados en Barcelona: o Kenny Barron y Dave Holland en el Jamboree, o Marco Mezquida en el

Palau. Pero Marco, con sus 28, hace mucho que lleva galones de general al mando de su propia carrera. Al contrario que con algún otro fenómeno inflamado por el gremialismo mal entendido, la ignorancia como (orgullosa) fenómeno cultural español y el paternalismo sobreprotector de la (a)crítica advenediza, Marco no necesita más padrino que su propia obra: rotunda, compleja, diversa, virtuosa..., sencillamente genial. El día que invirtamos en este país los factores de reconocimiento, difusión y exposición de la música, ése será el de la verdadera alternativa: la nuestra.

Es cierto que los escenarios determinan -uno de los múltiples factores- y no

es lo mismo caminar en zapatillas por el pasillo de casa que salir a tablado tan majestuoso e imponente como el del Palau frente a cientos de espectadores y hacerlo solo. Si esa era «la alternativa», exponer a Marco en tan egregio escenario, comprobar su capacidad de convocatoria y testar su templanza frente al miedo escénico, Mezquida obtuvo sobresaliente. La inicial percusión de tres minúsculos platillos fue una invocación de la serenidad (propia y ajena), una minimización de las largas distancias de la sala, la señal de partida para uno de los ya característicos viajes sensoriales de Marco Mezquida, siempre generosos, reconfortantes, excitantes y asombrosos.

Lo alucinante del pianista menorquín es el contraste tan extremo entre la expresión serena y pacífica de su gesto y su palabra y la fabulosa actividad interior, una incontenible y tormentosa verborrea de ideas melódicas, rítmicas, tímbricas y armónicas que solo él sabe cómo logra contener y apaciguar para darle forma coherente. Por momentos a Marco se le sube la fiebre -febril romanticismo- y, cuando parece a punto de la posesión y la pérdida del autocontrol, resulta de pronto que todo

formaba parte de un plan ordenado y meditado con antelación. La razón de que las aguas no se desborden cuando parecen claramente fuera de control se sustenta en la misma lógica por la que Moisés dicen que logró abrirlas: un puto misterio. Lo es igualmente el hecho de que, a edad tan temprana para un creador, la suya sea una expresión ya con derechos de autor, configurada, claro está, por todo lo que sus oídos han abarcado y amado, pero propia de pleno derecho. Con ella canta boleros cósmicos, orbita alrededor de la luna, repica las campanas, obtiene electricidad de lo acústico y compite en el Harlem de los más *espídicos* forajidos del teclado, entre otras alucinaciones.

Hay casi siempre un elemento central, un pequeño *leitmotiv*, una obsesión en torno a la que articula cada una de sus exploraciones, pero cómo logra que los cerros de Úbeda no sean un lugar de perdición carece de lógica racional. Quizá lo logra porque la obsesiva circularidad de sus digresiones le lleva siempre al punto de partida pero, como otros genios de la música, Mezquida se mueve en estadios paralelos que no son los nuestros, y lo hace con una sencillez tan compleja que desbarbala cualquier reticencia basada en prejuicios de afinidad estética.

Para Marco, la música es tanto juego como reflexión y energía. Por eso escucharle es una experiencia lúdica, profunda y mística. Así terminamos: de pie los espectadores, de piedra las musas del Palau.

TV3

Telenotícies Migdia

26-8-2105

Reportatge sobre les obres de restauració al Palau de la Música; inclou declaracions de Joan Oller (director general del Palau) i Josep Serra (director projecte de restauració).

Enllaç:

<http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/telenoticies-migdia/obres-de-restauracio-al-palau-de-la-musica/video/5547471/>

http://www.ccma.cat/tv3/alacarta/telenoticies-migdia/obres-de-restauracio-al-palau-de-la-musica/video/5547471/

Obres de restauració al Palau de la Música

26/08/2015

AQUEST CLIP ÉS DE:

Telenotícies migdia - 26/08/2015

Aprende inglés con películas

Accede gratis

AVUI DESTAQUEM

- AMB C MAJÚSCULA
- Capítol 11: Tornar a començar
- 00:26:58
- NOTÍCIES 3/24
- El temps matí (27/08/2015)
- 00:01:49
- NOTÍCIES 3/24
- Assassinats en directe dos periodistes a Virgínia
- 00:01:21

Aquest web utilitza cookies per millorar l'experiència de navegació. Si continues navegant, considerem que acceptes que n'utilitzem. Més informació aquí.

D'ACORD

11:39 27/08/2015